

tasavvuf

İlmi ve Akademik Araştırma Dergisi

İstanbul 2014

tasavvuf

İlimi ve Akademik Araştırma Dergisi

Yıl: 15 [Temmuz-Aralık 2014] Sayı: 34

ISSN 1302-3543

Bu dergi uluslararası ve ulusal   veri indeksleri tarafından taranmaktadır
tasavvuf hakemli bir dergidir / tasavvuf is a refereed journal

İmtiyaz Sahibi/Publisher

Aziz Mahmud Hüdâyi Vakfı
İktisadi İşletmesi adına
Dr. Adem Ergül

Editör/Editor

Prof. Dr. Süleyman Derin

Yayın Kurulu/Editorial Board

Prof. Dr. Ethem Cebecioğlu
Prof. Dr. H. Kâmil Yılmaz
Prof. Dr. Mustafa Kara
Prof. Dr. Mustafa Tahralı
Prof. Dr. Necdet Tosun
Prof. Dr. Sâfi Arpağuş
Yrd. Doç. Dr. Ali Namlı
Yrd. Doç. Dr. M. Neditan Tan
Arş. Gör. Ercan Alkan

S. Yazı İşleri Müdürü/Managing Editor

Yusuf Ünal

Grafik Tasarım/Graphic Design

Süleyman Serin

Kapaktaki Hat/Cover Calligraphy

Suud Mevlevî

Meded Ya Hazreti Mevlânâ Kaddesallâhu sirrahu'l-a'lâ

İletişim Bilgileri/Contact Information

Küçük Çamlıca Mah. Çilehane yolu Cad.
No: 12 Üsküdar-İSTANBUL

Telefon/Telephone

+90 (216) 428 39 60

+90 (555) 405 34 35

Faks/Fax

+90 (216) 327 75 83

e-posta/e-mail

bilgi@tasavvufdergisi.net

web sayfası/web page

www.tasavvufdergisi.net

Baskı-Cilt/Printing House

Erkam Matbaası İkitelli Org. San. Sit.
Turgut Özal Cad. No: 117/4
İkitelli – İstanbul Tel: 0 212 671 07 00

Danışma Kurulu/Advisory Board

Prof. Dr. Arif Naushahi
Prof. Dr. Arthur F. Buehler
Prof. Dr. Dilaver Güler
Prof. Dr. Hamid Algar
Prof. Dr. Himmet Konur
Prof. Dr. İlhan Kutluer
Prof. Dr. Kadir Özköse
Prof. Dr. M. Erol Kılıç
Prof. Dr. Mustafa Aşkar
Prof. Dr. Mustafa Çiçekler
Prof. Dr. Mustafa Uzun
Prof. Dr. Ramazan Muslu
Prof. Dr. Reşat Öngören
Prof. Dr. S. Hayri Bolay
Prof. Dr. Süleyman Uludağ
Yrd. Doç. Dr. Veysel Akkaya

Sayı Hakemleri/Referees on This Issue

Prof. Dr. Abdurrezzak TEK
Prof. Dr. H. İbrahim ŞİMŞEK
Prof. Dr. Kadir ÖZKÖSE
Doç. Dr. İbrahim BAZ
Doç. Dr. Semih CEYHAN
Yrd. Doç. Dr. Abdurrahim ALKIŞ
Yrd. Doç. Dr. Ahmet KARATAŞ
Yrd. Doç. Dr. Ali Benli
Yrd. Doç. Dr. Muammer CENGİZ
Yrd. Doç. Dr. Mustafa Macit Karagözoğlu
Yrd. Doç. Dr. Osman Aydın

Yazıların ilmi ve hukuki sorumluluğu yazarlarına aittir. Dergimizde yayımlanan yazılar, elektronik veya yazılı bir ortama izinsiz olarak aktarılamaz ve çoğaltılamaz.

Yurt İçi Abonelik: 40 TL | Yurt Dışı Abonelik: 50 Euro | Kurumsal: 50 TL

Osmanlı'dan Cumhuriyet'e Norşin Dergâhı ve Şeyh Abdurrahman-ı Tâgî

İbrahim BAZ*

Özet

Nakşebendi-Hâlidî yolunun önemli dergâhlarından biri olan Norşin Dergâhı, Bitlis'e bağlı Güroymak ilçesinde Şeyh Abdurrahman-ı Tâgî tarafından yaklaşık 1875 yılında kurulmuştur. Bu tarihten sonra dergâh ve medresede görev yapan Şeyh Fethullah-i Verkânîsi, Şeyh Muhammed Ziyâuddin, Şeyh Masum, Şeyh Maşuk gibi âlim ve ârif şahıslar sayesinde kısa sürede bir ilim ve irfan merkezi hâline gelmiştir. Osmanlı Devleti'nden Cumhuriyet'e geçiş yıllarında gerek dergâh ve medrese olarak, gerek Birinci Dünya Savaşı ve Kurtuluş Savaşı'ndaki rolüyle gerekse Suriye'ye kadar uzanan geniş bir coğrafyada toplumu sosyal, dinî, siyasî ve hatta askerî alanda etkileyen çok önemli bir mekândır ve bu önemini hâlen devam ettirmektedir.

Anahtar Kelimeler: Norşin Dergâhı, Abdurrahman-ı Tâgî, Nakşbendilik, Hâlidilik.

Norşin Dervish Convent From Ottoman to the Republic and Sheikh Abdurrahman-i Tâgî

Abstract

Norşin Dervish Convent, one of the important convents of Naqshibandi-Khalidi order, was founded in Güroymak town of the city of Bitlis by Sheikh Abdurrahman-i Tâgî around the year 1875. The convent turned into an important center of knowledge and wisdom in a short time thanks to the scholars and sheikhs who worked in the convent and madrasa after that year such as Sheikh Fethullah-i Verkânîsi, Sheikh Muhammed Ziyâuddin, Sheikh Masum, and Sheikh Maşuk. During the years of transition from the Ottoman State to the Republic of Turkey, it has become an important place both as a convent and as a madrasa by its role in both the First World War and the War of Independence. It influenced the society living in the wide geography extending down to Syria in social, religious, political, and even military fields. Its significance still continues today.

Key Words: Norşin Dervish Convent, Abdurrahman-i Tâgî, Naqshibandi Sufi Order, Khalidi Sufi Order.

* Yrd. Doç. Dr., Şırnak Üniversitesi İlahiyat Fakültesi (ibrahim.baz@hotmail.com)

1. Giriş

Medeniyetlerin zamansal boyuttaki süreçlerini ve ruhunu taşıyıp aktaran mekânlar vardır. Bu mekânlar, süreç içinde üzerinde taşıdığı, nesilden nesile aktardığı somut ve soyut değerler bütünüdür. İslam medeniyeti içinde irfânî boyutuyla önemli bir konuma sahip olan tasavvuf ve tarikatların bu anlamdaki mekânları tekkelerdir. İslam coğrafyasının hemen her noktasında kurulmuş olan değişik tarikatlara ait bu tekkeler, İslam'ın günlük hayatta bütün boyutlarıyla yer almasında, insanların ve onların yaşadığı şehirlerin irfânî bir boyut ve derinlikte inşasında büyük katkı sağlamışlardır.

Anadolu coğrafyasında Nakşebendî-Hâlidî yolunun kök salması ve yayılması noktasında önemli dergâhlardan biri de kuşkusuz Sıbğatullah Arvâsî'nin (ö. 1870) halifesi Abdurrahman Tâgî (ö. 1886) tarafından kurulan Bitlis iline bağlı Güroymak (Norşin) ilçesindeki Norşin Dergâhı'dır.¹

1 Norşin: Bitlis iline bağlı bir köy iken 1926 yılında Çukur ismiyle nahiye statüsüne kavuşmuş, 04.07.1987 tarihinde ise ilçe olmuş ve ismi Güroymak olarak değişmiştir. Norşin, coğrafi olarak Doğu Anadolu bölgesinde ve Yukarı Murat havzasının doğusundadır. Doğusunda bulunan Van Gölü ile batısındaki Muş ovasının ortasında, kuzeyinde ve güneyinde doğu-batı istikametinde uzanan iki dağ arasında bir düz ovada yer almaktadır. Günümüzde dergâhın bulunduğu mekân, Bitlis yönünden gidildiğinde şehre girmeden hemen önce sol tarafta dağın eteğinde yer almaktadır. Yüzyıl öncesine kadar Ermenilerin de yaşadığı bu bölgede, Akkoynlu Türkmen boyları ve Kürtler uzun yüzyıllar birlikte yaşamışlardır. Norşin kelimesi'nin ne anlama geldiği konusunda değişik görüşler bulunmaktadır. Burada çok sayıda ilim adamı yetişmesi nedeniyle "Nur yeri, Nurun yayıldığı yer" gibi anlam verenler olduğu gibi, bunun "yeni yerleşim yeri-Yeni Köy" manasına geldiğini söyleyenler de bulunmaktadır. Ancak bu manaların ilki sonradan bir yakıştırma. İkincisinin ise Ermenice "Nor-şen-şin" kelimesi olduğu söylenmektedir ki doğrusu budur. Ermenice "Yeni Köy" anlamına gelen Norşin ismini taşıyan Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da çok sayıda yerleşim yeri bulunmaktadır. Nişanyan'a göre bunların sayısı on olarak kaydedilmiştir. Bu yerleşim yerlerinin isimleri şu şekildedir: Gümüşhane'nin Şiran ilçesine bağlı *Akbulak* köyü, Diyarbakır'a bağlı *Balcılar* köyü, Erzurum Aziziye'ye bağlı *Kumlu yazı* mahallesi, Tortum'a bağlı *Karlı* köyü, Batman'ın Kozluk ilçesine bağlı *Alçlı* köyü, Muş merkeze bağlı *Sungu* köyü, Bitlis'e bağlı *Güroymak* ilçesi, Bitlis'in Adilcevaz ilçesine bağlı *Heybeli* köyü, Van merkez *Ali Paşa Mahallesi*, Van merkeze bağlı *Kumluca* (Timar Bucağı)'nın isimleri Norşin'dir (www.nisanyanmap.com). Osmanlı Arşivlerinde Norşin ve Nurşin şeklinde kelime araması yapıldığında 44 kayıt çıkmaktadır. Bunların bazıları tekrar kayıtlardır. Sonuç olarak Osmanlı Arşivi kayıtları ve yeni bazı çalışmaları da göz önünde bulundurarak Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da yirmiden fazla Norşin ismini taşıyan köy, mahalle ve belde bulunmaktadır. Bk. Bülent Nuri Kılavuz, "Güroymak Haydar Bey Camii", *Uluslararası Sosyal Araştırmalar Dergisi*, sayı: 25, s. 295; Orhan Kılıç, *XVI. Yüzyılda Adilcevaz ve Ahlat (1534-1605)*, Ankara 1999; M. Şefik Korkusuz, *Nehri'den Hazne'ye Meşayihî Nakşibendi*, İstanbul 2010, s. 183; BOA, 13351, ML.VRD.TMT.d.; BOA, Tarih: 29/Ş/1241 (Hicri), Dosya

Nakşebendî-Hâlidî yolunun Nehri'den sonra önemli merkezlerinden biri olan Norşin Dergâhı, yalnız fonksiyon açısından değil, burada yetişen âlim ve sûfilerin isimleri nedeniyle aynı zamanda sembolik bir değer de taşımaktadır. Biz bu çalışmamızda Norşin Dergâhı'nın kurucusu Seydâ unvanıyla meşhur olan Abdurrahman Tâgî'nin kısaca hayatını, halifelerini, dergâhta görev yapan şeyhleri, dergâhta yetişen tanınmış âlim ve sûfileri, dergâhın kolları ve bölgedeki dini, ilmi, sosyal ve siyasî konumunu ortaya koymaya çalışacağız.

Norşin Dergâhı, Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgelerinde var olan kapanmış yahut varlığını halen devam ettiren dergâhların ve medresele-
rin coğrafi olarak merkezinde yer aldığı gibi, kendisinden ayrılan veya bir şekilde ilgisi bulunan Ohin, Tillo, Hazne, Menzil, Zokayd, Çokreş ve Kırtı-
loğlu gibi daha birçok dergâhın halen merkezi konumundadır. Bu dergâhın postnişini, halen mezkûr dergâhların şeyhleri ve mensupları tarafından sürekli olarak ziyaret edilmektedir.

Dergâhın kurulduğu yıllarda Osmanlı Devleti'nin her açıdan gerileme dönemi içerisinde bulunması ve merkezî otoritenin zayıflaması; Cumhuriyet sonrasında ise, ortaya çıkan yeni durumun zihinsel ve duygusal olarak uzakta görülmesi nedeniyle Norşin Dergâhı dinî, askerî ve sosyal hayatın her alanında önemli bir merkez haline gelmiştir. Sonraki yıllarda da ilmî ve tasavvufî etki alanındaki insanlar tarafından, duruşu dikkatle izlenen ve değer verilen bir konuma sahip olmuştur.

2. Norşin Dergâhının Kurucusu: Şeyh Abdurrahman-ı Tâgî

Norşin Dergâhı'nın kurucusu olan Abdurrahman-ı Tâgî (ö. 1886) babasının Tâg Köyünde² ikamet etmesi nedeniyle Tâgî,³ halifesi Şeyh Fethullah-i

No: 560, Gömlek No: 28283, Fon Kodu: C.E.V.; BOA, Tarih: 03/S/1320 (Hicri), Dosya No: 1845, Gömlek No: 138332, Fon Kodu: BEO; BOA, Tarih: 07//1915 (Miladi), Dosya No: 2111, Gömlek No: 1, Fon Kodu: HR.SYS.; BOA, Tarih: 06//1915 (Miladi), Dosya No: 2111, Gömlek No: 4, Fon Kodu: HR.SYS.; BOA, Tarih: 18//1915 (Miladi), Dosya No: 2111, Gömlek No: 6, Fon Kodu: HR.SYS. <http://www.norzartonk.org/?p=1675>.

2 Tağ Köyü: Bitlis'in Hizan ilçesine bağlıdır ve 38 km. mesafededir. Köy, Hizan'ın doğu istikametinde İspahirt olarak bilinen bölgenin merkezinde Arvas, Nurs ve Gayda yol kavşağında-
dır. Sıbğatullah-i Arvâsi'nin dergâhın bulunduğu Gayda'ya 25 km., Said Nursi'nin köyü olan Nurs (Kepirli)'a 4 km., Arvâsilerin köyü Arvas'a (Doğanyayla) ise 26 km. mesafededir.

3 Tâg kelimesinin telaffuzundaki farklılıklardan dolayı Tâgî veya Tâhi şeklinde kaydedilmektedir. Tâg bölgesinde halkın daha ziyade Tağ olarak telaffuz etmesi nedeniyle bir de bu şekilde kullanmayı tercih ettik. Farklı kayıtlar için bk. Abdurrahman-ı Tâgî, *İşaretler*, haz. Mehmet

Verkânisi'nin köyü olan Verkanis Köyü⁴ ziyaretinden sonra ise *Seydâ* unvanıyla anılmış ve tanınmıştır.⁵ *Seydâ* kelimesi genellikle doğu medresele-
rinde ders veren müderrislerin ortak unvanı olarak kullanılmakla birlikte,
Tâğ medresesi ve daha sonra Norşin Dergâhı'ndan yayılan kolların etkin
olduğu yerlerde *Seydâ* denildiğinde öncelikle Abdurrahman-ı Tâğî akla gel-
mektedir.⁶ Bu unvan aynı zamanda onun bölge âlimleri ve şeyhlerinin ilmî
ve tasavvufî şahsiyetine büyük saygısını ifade etmektedir.

a. Ailesi

Abdurrahman Tâğî'nin annesi Hz. Hüseyin soyundan gelen Molla
Muhammed'in kızı Meyasin Hanım, babası Molla Mahmud Efendi'dir.
Babası aslen Siirt'in Şirvan kazasının Beroj nahiyesinin Mavit (Pirinçli)⁷
köyünden ve Heseman kabilesindedir. Ailesi Kürtçe *Mala Sofî* (Sofigiller-
Sofî evi) olarak tanınmıştır.⁸ Babası Molla Mahmud, Nakşibendilik Doğu

İldırar- Ali Okur, Umran Yay., İstanbul 1989; Abdurrahman-ı Tâhî, *İşaretler*, haz. Selahaddin
Kınacı, Sey-Tac Yay., İstanbul 2013; Şeyh Abdurrahman-ı Tâhî, *Şeyh Abdurrahman-ı Tâhî'nin*
Mektupları, trc., Ahmet Yıldırım-Enbiya Yıldırım, Sey-Tac Yay., İstanbul 2007; Seyyid Sıbğat-
tullah Arvasî, *Minah*, der. Hâlid-i Ölekî, trc. Yahya Pakış, Er-Tu Matbaası 1982, s. 12; Seyyid
Sıbğatullah Arvasî, *Minah*, der. Mevlânâ Hâlid-i Şirvânî Ölekî, trc. Siraceddin Önlüer-Hüse-
yin Okur, İstanbul: Semerkant Yay., 2013; Abdurrahman Memiş, *Hâlid-i Bağdâdî*, s. 159, s.
21; Heyet, *Doğu Anadolu Evliyalari*, Türkiye Gazetesi Yay., I, 79.

- 4 Verkanis Köyü bugün Siirt'in Baykan ilçesine bağlı ve 25 km. mesafededir.
- 5 Abdurrahman-ı Tâğî, şeyhi Sıbğatullâh-ı Arvasî tarafından irşad ile görevlendirilip Verkanis köyü-
ne gittiğinde, Şeyh Fethullah-ı Verkanisi'nin dedesi Şeyh Muhammed Emin Efendi'nin Kara Kubbe
(Kube Reş) diye bilinen türbesini ziyareti esnasında, şeyhin ruhaniyetinden “Ey Seydâ” diye bir
hitap duyduğunu etrafındakilere ve halifesi olacak Fethullah Verkânisi'ye söyler. Bu olaydan sonra,
şeyhi Sıbğatullah-ı Arvasî nasıl ki *Gavs* veya *Gavs-i Hizânî* diye anılmış ise, o da kendi çevresinde
Seydâ diye anılmıştır. Bk. Tâğî, *İşaretler*, s. 9-18; Korkusuz, Şefik, *Nehri'den Hazne'ye*, s. 86.
- 6 *Seydâ* kelimesi, “Seydagiller” yahut “Seydânın evi (hanedan)” anlamına gelen “Mala Seydâ”
şeklinde kullanılarak onun dergâhı ifade edilir. Seyda unvanı, Doğu ve Güneydoğu Anadolu
bölgesinde Abdurrahman-ı Tâğî'den başka Pervari'li Şeyh Müşerref için *Seydâ-i Şeyh* şeklinde,
Cizreli Şeyh Muhammed Said (ö. 1968) için ise *Şeyh Seydâ* şeklinde kullanılmıştır. Cizreli
Şeyh Seydâ için kullanılan bu unvan, o denli yaygın hale gelmiştir ki çoğu kimse onun gerçek
adını bilmemektedir. Bk. İbrahim Baz, “Şırnak Bölgesinde Yaşayan Nakşî Şeyh Aileleri ve
İdil'de Yaşayan Mutasavvıflar”, *Geçmişten Günümüze İdil Sempozyumu*, İstanbul 2011, s. 347-
361; a. mlf., Güneydoğuda bir irfan merkezi: Serdahl Tekkesi ve Külliyesi, *Şırnak Üniversitesi*
İlahiyat Fakültesi Dergisi, sayı: 2, 2011/2, s. 25.
- 7 Mavit köyünün günümüzdeki ismi Pirinçli'dir. Şirvan'a 23 km. mesafededir.
- 8 Tâğî, *İşaretler*, s. 9; Necmeddin b. Muhammed en-Nakşibendi, *Altın Silsile: Hulâsâtü'l-
Mevâhib*, haz. İbrahim Tozlu, İstanbul: Semerkant Yay., 2012, s. 371; Korkusuz, *age*, s. 75;
Heyet, *Doğu Anadolu Evliyalari*, I, 79.

ve Güneydoğuda yaygınlık kazanmadan önce Kâdirî tarikatına müntesip iken Mevlânâ Hâlid-i Bağdâdî'nin halifelerinden Şeyh Hâlid-i Cezerî tarafından kurulan Basret Dergâhı⁹ şeyhlerinden Şeyh Sâlih-i Sıbkî vasıtasıyla Nakşbendîliğe intisap etmiştir.¹⁰

Doğunun yaygın geleneğinde olduğu gibi eğitim çağı geldiğinde Molla Abdulgafûr en-Nuvînî ve Hınıs'da müderrislik yapan Molla İshak-ı Hizânî'den ders okumuştur. Belli kitapları okuduktan sonra Hizan ilçesine bağlı İspahirt nahiyesine giderek Tâg köyünde derslerine devam etmiştir. O dönemde nahiyenin emiri olan Abdi Bey ve bölgede halen zühd ve takvası dilden dile anlatılan eşi Miranete Hanım¹¹ Molla Mahmud'un hal ve hareketlerini beğenerek onu kendi evlatları gibi himayelerine almışlardır. Miranete Hanım, Molla Mahmud'un medrese tahsili tamamlaması ve müderrislik düzeyine gelmesi ile kendi imkânlarıyla bir medrese yaptırmış ve medresenin devamı için arazilerinden bir kısmını vakfetmiştir.¹²

Molla Mahmud'un Abdurrahman-ı Tâgî'den başka Meniş diye tanınan Hâlîme isminde bir kızı vardır. Halime Hanım Tillo'lu Şeyh Hamza'nın müridesi olmuştur.¹³

b. Çocukluğu, Tahsil Hayatı ve Evliliği

Abdurrahman-ı Tâgî, 1247/1831 tarihinde Siirt iline bağlı Şirvan ilçesinin Mavit (Pirinçli) köyünde doğmuştur. Doğumundan sonra bölgede özellikle ilmi geleneği olan ailelerde uygulanan çocuğun göbeğinin büyük âlimlerin eserleri üzerine kesme âdetine göre, Allah âşığı olması temennisiyle¹⁴ Ab-

9 Basret Dergâhı ve şeyhleri için bk. İbrahim Baz, "Mevlânâ Hâlid-i Bağdâdî'nin Halifelerinden Şeyh Hâlid-i Cezerî ve Basret Dergâhı", *Tasavvuf: İlmî ve Akademik Araştırma Dergisi*, 2013, sayı: 32, s. 139-167; Abdulkadir Bingöl, *Kulîlkên Baxe Botan*, İstanbul 2008, s. 179.

10 Tâgî, *İşaretler*, s. 9; Tâhî, *Mektuplar*, s. 5; Heyet, *Doğu Anadolu Evliyalari*, I, 79; Mehmet Çaylayan, *Şark Uleması*, [ts.], s. 71.

11 Tâg Köyü'nü ziyaretimizde köy civarında karşılaştığımız birçok kişi Miranete Hanım'ın müderrislere ve medrese talebelerine karşı çok müşfik ve zâhîde bir kadın olarak anlatmışlardır. Mezarı, günümüzde yeniden yapılan caminin girişinde sağ taraftadır. (25.05. 2012 tarihli ziyaretimiz)

12 Mezarı bu medresenin çevresinde olup, Molla Mahmud ailesinden gelenler o tarihten itibaren halen devam eden bir gelenek olarak Miranete Hanım için her yıl Ramazan ayının 27. Gecesi bir hatim okumaktadırlar.

13 Korkusuz, *age*, s. 77.

14 Bu geleneğe göre, yeni çocuğu olanlar evlatlarının kahraman olmasını istiyorsa kılıç, âlim olmasını istiyorsa sevdiği ve saydığı bir âlimin eseri yahut bu örnekte olduğu gibi Allah âşığı

durrahman Câmî'nin *Yusuf u Züleyhâ* isimli eseri üzerine kesilmiştir.¹⁵

“Annemin güzel terbiyesi ile ervah âlemi ile ilişkim kesilmezdi. Allah'tan gafil olmazdım”¹⁶ diyerek dile getirdiği gibi, özellikle çocukluk yıllarında annesinin büyük ilgisi ile büyümüştür. Annesi kendi ailesinin Hüseyinî ve babasının da ilim ehli bir aileden müderris olması nedeniyle onu ailesinin geleneklerine göre hareket etmesi konusunda sık sık uyarılmış hatta henüz ergenlik öncesinde “başka çocukların günahları yazılmaz ama seninki yazılır... Sen âlim bir ailenin çocuğusun”¹⁷ diyerek küçük yaştan itibaren hassas bir eğitimden geçirmiştir. Ancak henüz on yaşında iken annesi vefat etmiştir.¹⁸

Tahsil hayatının başında geleneğe göre ilk olarak Kur'an öğrenir. Ardından babasının yanında Şafii fıkhi, Arapça sarf ve nahiv dersleri alır. Ahmed-i Hânî'nin *Nubihar* isimli manzum eserini okur. İlk ilim tahsilini aile çevresinde aldıktan sonra yine bölgede yaygın bir adet olan medreseleri dolaşarak ders okumaya başlar. Ders okuduğu kişiler ve medreseleri şu şekilde sıralayabiliriz:

1. Molla Abdussamet-i İronî

2. Molla Muhammed Ziyâeddin-i Arvâsî: Sıbğatullâh-i Arvâsî'nin yeğeni olan Molla Muhammed Ziyâeddin, Abdurrahman-ı Tâğî'yi çok iyi bir âlim olarak yetiştirmek için büyük gayret gösterir. Medresesi, Tağ köyünü de içine alan İspahirt mıntıkasında idi. Onun yanında ders okumaya başladığında 13 yaşında idi.

3. Mevlânâ Abdurrahman en-Numeyrî el-Hizânî.

4. Molla Abdurrahman el-Hizânî, et-Tîlî, el-Mollakendî.¹⁹ Muş'un Til köyünde bulunan medresede *Molla Cami* ve *Şerh-i Risâleti'-Şemsîyye*'yi okur.

Bu müderrislerden tahsilini tamamlayan Abdurrahman-ı Tâğî, Tâğ köyünde babasına tahsis edilen Tâğ Medresesi'nde müderris olarak ders vermeye başlar.²⁰

olmasını arzu ediliyorsa ilâhi aşkı anlatan bir kitap üzerine çocuğunun göbeğini kesmişlerdir. 15 Tâğî, *İşaretler*, 10, 12; Korkusuz, *age*, s. 77; Tâhî, *Mektuplar*, s. 6; Heyet, *Doğu Anadolu Evliyalı-ları*, I, 79; Memiş, *age*, s. 159.

16 Tâğî, *İşaretler*, s. 10.

17 Tâğî, *age*, s. 12-13.

18 Tâğî, *age*, s. 10; Tâhî, *Mektuplar*, s. 6; Heyet, *Doğu Anadolu Evliyalı-ları*, I, 80.

19 Tâğî, *İşaretler*, s. 10-11, Korkusuz, *age*, s. 79.

20 Tâğî, *age*, s. 11; Korkusuz, *age*, s. 79-80; Tâhî, *Mektuplar*, s. 6-7; Nakşibendi, *Altın Silsile*, s.

Abdurrahman-ı Tâgî, toplam altı evlilik yapmıştır. Eşleri Tillo'dan Mücâhidî Şeyhleri ailesinden Fatma Hanım, Ğeberhan (Nenapaşo) Hanım, Âmine Hanım, Fâtıma el-Bitlisî Hanım, Zeynep Hanım ve Perihan Hanım'dır. Bu eşlerinden toplam 6 erkek 6 kız çocuğu olur. Bunların isimleri annelelerine göre sırayla şu şekildedir: Fâtıma Hanımdan, Muhammed Ziyauddîn (Hazret olarak tanınacaktır), Abdurrahim, Tayyibe,²¹ Muhammed Râşid ve Hatice olmak üzere beş çocuk. Ğeberhan Hanım'dan Aynulhayât ve Zeynep; Âmine Hanım'dan Muhammed Eşref; Zeynep Hanım'dan Muhammed Saîd, Habibe ve Züleyha; Perihan Hanım'dan Derviş Muhammed. Sadece Fâtıma el-Bitlisî Hanım'dan çocuk dünyaya gelmemiştir.²²

c. Tarıkata Giriş ve Tasavvufî Hayatı

Abdurrahman-ı Tâgî medrese derslerini sürdüren bir öğrenci iken dahi onun fıtratı tasavvufa meyilli idi. Özellikle edeb ve muhabbetullah konusunda hassastır.²³ Bu nedenle bir tarıkata girerek manevî eğitim almayı arzular. Bunun üzerine ilk olarak Kerkük ve Bağdat'ta kendisine bağlı tanınmış tekkeleri bulunan Kâdirî tarikatından Şeyh Abdurrahman Halis et-Talabânî (ö. 1858)'nin²⁴ halifesi Şeyh Hacı Emin Şirvânî'ye vararak ilk tarikat dersini alır. Ancak bir süre sonra Hacı Emin Şirvânî'nin, şeyhi Abdurrahman-ı Halis Talabânî tarafından irşad hizmetleri yürütmekten men edilmesi üzerine, büyük bir aşk ve şevkle ibadet ve zikirle meşgul olan Abdurrahmân-ı Tâgî boşluğa düşer ve yeni bir mürşid arayışına girer. Kardeşi Halime'nin de mürîdesi olduğu, Tillo'lu tanınmış Kâdirî şeyhlerinden biri olan Şeyh Hamza'nın yanına vararak ondan ders alır.²⁵

Abdurrahman Tâgî için bu kapı da arayışın son durağı olmaz ve bir süre sonra başka bir şeyh arayışına girer. Birifkan seyyidlerinden Kâdirî tarikatı meşâyihından Şeyh Nureddin-i Birifkânî'nin halifesi Şeyh Abdalbârî-i

371; Heyet, *Doğu Anadolu Evliyalari*, I, 79.

21 Şeyh Fethullah Verkânîsi'nin eşidir.

22 Korkusuz, *age*, s. 110-112.

23 Hocalarından Mevlânâ Abdurrahman-ı Hizânî'nin yanında ders okurken, bazı talebelerin hocalarına karşı tavırlarını beğenmeyerek onlarla aynı yerde ders okumak istemez ve "Talebeler üstatlarına karşı babaları kadar saygı duymalı, hatta daha da fazla. Çünkü ruhu terbiye eden baba cesede sebep olan babadan daha fazla saygıya layıktır" der. Korkusuz, *age*, s. 79.

24 Abbas Azzâvî, *Aşâiru'l-Irak*, I-II, Beyrut: Mektebetu'l-Hadârât, [ts.], I, 343.

25 Tâgî, *İşaretler*, s. 13; Tâhî, s. 9; Heyet, *Doğu Anadolu Evliyalari*, I, 79.

Çerçâğî'nin²⁶ yanına varır ve ona intisab eder. Şeyhi ona az yemek, az uyumak, oruç tutmak, yarı kirli elbiseler giymek, sık sık mezarlık ziyareti yapmak gibi dersler verir. Bu vazifelere riayet eden Abdurrahman-ı Tâğî, bazı geceler birkaç saat mezarlıkta kalır ve boş bir mezarda sabahlar.²⁷ Şeyhi tarafından günlük vird olarak tek ayak üzerinde günlük kelime-i tevhid zikri verilmiş bunun hikmeti kendisine şu şekilde ifade edilmiştir:

“Kalbini ateş taşı, Lâileheailallâh kelimesini de demir bir parça say. Kalbini bununla cezbe ve muhabbetle döv. Böylece demir darbeleri altında kalan taşlarda olduğu gibi kalbinden kıvılcımlar çıksın.”²⁸

Abdurrahman-ı Tâğî, bu dersi yerine getirdiğini ve neticede kendisinde büyük bir cezbe ve kemâl halinin hâsıl olduğunu söyler.²⁹

Bu sıkı riyâzât ve manevî eğitiminin sonunda şeyhinin şeyhi Nureddin-i Birifkânî tarafından haber gönderilerek kendisine hilafet verilmesi istenir.³⁰ Bunun üzerine Şeyh Abdalbârî-i Çerçâğî kendisine hilafet verir. Bu esnada, son şeyhi olacak *Gavs* veya *Gavs-ı Hizânî* olarak bilinen Sıbğatullah-ı Arvâsî, Külat Köyünde³¹ ikamet etmekte ve irşad hizmetlerini oradan yürütmektedir.³²

Bu dönemde Sıbğatullah-ı Arvâsî'nin müridlerinden Süleyman Erbûsî adında bir kişiyle konuşması neticesinde, bir gün sonra seher vaktinde onunla birlikte Külat Köyüne gider. Sıbğatullah-ı Arvâsî'yi ilk olarak bir akşam namazını müteakip talebeleriyle birlikte camide râbita halinde görür. O an orada bulunan herkesi arşın etrafında saf tutmuş meleklerle benzetir.³³ Daha sonra “dillerin ifade edemeyeceği ve kulakların duyamayacağı

26 Irak'ın Duhok iline bağlı Brifkan köyüne nispetle Brifkânî olarak tanınan ve Duhok, Musul, Hama, Diyarbakır, Erzurum, Ahlat, Adilcevaz ve Erciş'te yaşayan Seyyid neseb ve tarih boyunca ilimle iştiğâl eden bir aileden olan Şeyh Nureddin-i Brifkânî'nin, bilinen 33 eseri ve 33 halifesi vardır. Şeyh Abdalbârî-i Çerçâğî de bunlardan biridir. Çerçâğ Köyü, Bitlis'in Hizan ilçesine bağlıdır ve günümüzde ismi Kalkanlı şeklindedir. Bk. Seyyid Mahmut Birifkanî, *Birifkan Seyyidleri*, Ankara 2011, s. 22, 188-190.

27 Tâğî, *İşaretler*, s. 14; Korkusuz, *age*, s. 77; Heyet, *Doğu Anadolu Evliyaları*, I, 83.

28 Nakşibendi, *Altın Silsile*, s. 371; Korkusuz, *age*, s. 81.

29 Korkusuz, *age*, s. 77.

30 Korkusuz, *age*, s. 77.

31 Bitlis'in Hizan ilçesine bağlı ve yaklaşık 8 km. mesafededir.

32 Tâğî, *İşaretler*, s. 14.

33 Tâhî, *Mektuplar*, s. 11; Korkusuz, *age*, s. 77.

acayıp haller duydum ve gördüm”³⁴ diyerek ifade ettiği üzere Sıbğatullah-ı Arvâsî'nin tasarrufu altına girer. Burada üç gün kalır ve kendisine Lafza-i Celal zikri vird olarak verilir. Ardından köyüne döner. Bu sırada hilafet aldığı Kâdirî şeyhi, Şeyh Abdülbâri-i Brifkânî'nin yanına vararak durumu anlatır ve ondan izin ister. O da Abdulkâdir-i Geylânî ve kendi şeyhi Nureddîn-i Brifkânî'yi inkâr etmemek üzere izinli olduğun söyler.³⁵

Bu olaydan sonra her gün daha fazla görme arzusu duyduğu Sıbğatullah-i Arvâsî'nin yanına gider. O güne kadar bildiklerinin ve yaşadıklarının boş olduğunu düşünür ve henüz tanıştığı ve etkisinden kurtulamadığı Arvâsî'nin yanında Külat'ta kalmaya karar verir. Orada evine hiç gitmeden dokuz ay kalır. Bu süre içerisinde kendisine Lafza-i Celal zikri çektirilir. Nihayet bir gün şeyhine “Ben her şeyde Lafza-i Celâl'in zikrini duyuyorum. Hatta önümden yürüyen hayvandan bile o zikri duyuyorum”³⁶ deyince, kadılık yapmasını emrederek İspahirt'e³⁷ gönderir. Bu görev ile şeyhinin, onda dünya azizliğini gördükten sonra zelliğini yani yokluğu yaşatmak ve ondaki hasret, iştihak ve aşk duygusunu artırmak gayesinde olduğu düşünülür.³⁸ Bu görev, esnasında sürekli şeyhine şiirler yazan Abdurrahman-ı Tâgî, yaklaşık iki yıl sürdürdüğü kadılık görevini şeyhinin isteği üzerine bırakarak tekrar onun yanına döner. Bu dönemde evli ve iki hanımı bulunmaktadır.³⁹

Bu süreçte Abdurrahman-ı Tâgî, hocasının en yakın hizmetkârı olmuş, onun sohbetlerini aksatmamış, dergâhta kendisine yatacak özel yer dahi ayarlamadan bazen ayakları kanayınca kadar hizmet etmiştir. Geceleri hocasının penceresine bakan bir mekânı kendisine mesken edinir ve her

34 Tâgî, *İşaretler*, s. 15.

35 Korkusuz, *age*, s. 83.

36 Tâhî, *Mektuplar*, s. 11.

37 Kaynaklarda farklı şekillerde kaydedilen İspahirt içerisinde Tâgî ve Nurs köyünü de alan bölgenin adıdır. Kelimenin farklı şekilde yazılması Tâgî kelimesinde olduğu gibi teleffuz farklılığı ve yazıya aktarımdaki zorluktan kaynaklanmış olabilir. Ancak bölgeyi bilmeyenler bu kelimeyi Said Nursî'nin bir dönem Isparta'da bulunması nedeniyle, yanlışlıkla Isparta şeklinde kaydetmişlerdir. Bk. Said Nursî, *Mesnevi-i Nuriye*, İstanbul: Envar Neşriyat, 1995, s. 53. *İspahart* şeklinde kaydedenler: Nakşbendî, *Altın Silsile*, s. 370; Tâhî, *Mektuplar*, s. 7; Tâgî, *İşaretler*, s. 11; Memiş, *age*, s.160; Heyet, *Doğu Anadolu Evliyaları*, I, 79. *Sıbayret* şeklindeki kayıt: Şeyh Alâeddin Haznevî, *Hazret ve Şah-ı Hazne*, trc. Abdullah Demiray, İstanbul: Semerkant Yay., 2012, s. 18.

38 Tâhî, *Mektuplar*, s. 11.

39 Tâgî, *İşaretler*, s. 16; Tâhî, *Mektuplar*, s. 11.

mevsimde mutlaka bu âdetini sürdürür. Çoğu zaman tek bir kıyafet ile yetinir, bazen onlar da tam bir takım olmaz. Bu şekilde aşk ve hizmet ile manevi eğitimi tam dokuz yıl sürer. Bu süreçte birçok zaman şeyhi ile olmak üzere yaz mevsimlerinde *Berniş*, kışın *Kûlat*, ilkbaharda *Çemi Hani* veya *Kani Beruj* bazen de *Kasra*'da geçirir. Bundan başka bir kış *Gayda*'da bir yaz da *Kudedan* da hizmet yürütür. Bu hizmetlerin neticesinde sülûkunun dokuzuncu yılı tamamlandığında kendisine tasavvufi hilâfet verilerek irşad ile görevlendirilir.⁴⁰ Hilâfet alması yaklaşık 1868 yılında gerçekleşir ve bu sırada o otuz yedi yaşındadır.

İrşad için birçok yer dolaşır. Verkanis köyünde, Fethullah-i Verkânî'si'nin dedesi Şeyh Muhammed'in kabrini ziyaretinde kendisinin "Seyda" adıyla tanınacağına dair bir işaret verildiği kaydedilir.⁴¹ Abdurrahman-ı Tâğî, talebeleriyle birlikte Siirt bölgesine geçerek Veysel Karanî beldesini ve türbesini, oradan *Arbo*, *Tap*, *Karamış* köylerini dolaşır. Bitlis ve Muş'a bağlı birçok ilçe ve köyleri irşad için dolaşır. Bu irşad hizmetleri yaklaşık iki yıl sürer. Şeyhi Sıbgatullah-i Arvâsî'nin vefatından sonra kısa süre *Gayda*'da bulunan dergâhın şeyhliğini üstlenir. Ancak kısa süre sonra şeyhinin oğlu Şeyh Celaleddîn-i Arvâsî'ye dergâhı bırakarak ayrılır⁴² ve bir süre daha Tağ Köyü başta olmak üzere değişik yerlerde yine irşad hizmetleriyle meşgul olduktan sonra Norşin'e giderek bundan sonra ömrünü geçireceği ve birçok büyük âlim ve sûfînin yetişeceği Norşin Dergâhı'nı ve medresesini kurar. Tarih tam olarak kesin değildir ancak yaklaşık 1875 yılı olduğu söylenebilir. Diyebiliriz ki Abdurrahman-ı Tâğî, hem zahiri ilimlerde hem de manevi

40 Tâğî, *İşaretler*, s. 18; Tâhî, *Mektuplar*, s. 13; Korkusuz, *age*, s. 84-85; Sıbgatullah Arvasî, *Minah*, der. Mevlânâ Hâlid-i Şîrvânî Olekî, trc. Siraceddin Önlüer-Hüseyn Okur, İstanbul: Semerkant Yay., 2013, s. 20.

41 Tâğî, *İşaretler*, s. 18.

42 Bu ayrılmadan bir süre sonra Abdurrahman-ı Tâğî, Şeyh Celaleddîn-i Arvâsî'nin Muş'un Bulanık ilçesine bağlı Koğak (Dokuzpınar) köyüne geldiğini duyar ve onu ziyaret için bulunduğu Bulbılık köyünden oraya gider. Ziyarete vardığında, Şeyh sohbet etmektedir ve kendisinin oturmasını söyledikten sonra sohbe devam eder. Sohbet sonrası herkes ayrılınca şeyh ayağa kalakarak kendi oturduğu yere Abdurrahman-ı Tâğî'yi ısrar ederek oturtur ve kendisi geri geri çadırın kapısına kadar çıkar ve girmek için ondan izin ister. İçeri girince de onun *Gayda*'daki dergâhı bıraktığı gibi Şeyh Halid-i Olekî'nin Şîrvân'a, Abdurrahman-ı Meczub'un Botan bölgesine gittiğini ve kendisinin yalnız kaldığını söyleyerek, onun tekrar dergâhın başına dömesini ister. Tâğî, bunun üzerine dergâhın Gavs'ın evlatları tarafından idare edilmesinin daha münasip olacağını ifade eder. Korkusuz, *age*, s. 89.

kemal yolunda, kendisini bütünüyle tatmin edecek bir kapının sürekli arayışı içerisinde olmuş ve bu kapıyı bulduğu andan sonra da oraya bütün varlığı ile teslim olmuştur.

Abdurrahman-ı Tâgî, Muş'un Til Köyünde Molla Abdurrahman-ı Mollakendi'nin yanında ders okurken Şeyh Said'in dedesi ve Mevlânâ Hâlid-i Bağdâdî'nin halifesi olan Şeyh Ali Palevî ile de görüşmüş, elini öpmüş ve onun hayır duasını almıştır.⁴³ 1290/1873-74 yılında Şeyhi Sıbğatullah-i Arvâsî'nin oğlu Şeyh Celaleddin ve Fethullah-i Verkânisi başta olmak üzere bazı dost ve talebeleriyle Hac vazifesini yerine getirmiş ve orada Şeyh Hasan el-Metbûi eş-Şâzelî, İmam-ı Rabbânî neslinden gelen Şeyh Muhammed Mazhar ile tanışıp sohbet etmiştir.⁴⁴

Şeyh Abdurrahman-ı Tâgî, on yılını Norşin'de olmak üzere irşad hizmetini on sekiz yıl sürdürmüştür. Abdurrahman-ı Tâgî, vefatından iki yıl önce, bizzat başında durarak ve kontrol ederek Murat Nehri üzerinden üç gözlü bir taş köprü yapılmasına öncülük ve destek olması nedeniyle 1302/1884 yılında devlet tarafından Üçüncü Rütbeden Mecidî Nişânı ile ödüllendirilmiştir.⁴⁵

Halifelerinden Şeyh İbrahim Çokreşî, onun sohbetlerinden derlediği sözlerini İşârât⁴⁶ başlığı altında toplamıştır. Ona ait mektuplar da yine halifelerinden Şeyh Abdulkahhar-i Zokaydî tarafından derlenmiştir. Tercüme edilip basılmış olan eserde toplam 77 mektup bulunmaktadır.⁴⁷ Bu mektupların büyük çoğunluğu halifelerine tasavvufî hayatın esaslarını ve inceliklerini anlatmak için yazılmıştır. Bunun yanında, Şeyhi Sıbğatullah-i Arvâsî'nin hayatını anlattığı 43. mektup, Seyyid Taha Hakkârî'nin oğlu Seyyid Ubeydullah'ın Şii ve Râfizilere karşı yapmayı planladığı savaşı cihad olarak kabul eden ve müridlerini buna katılmaya teşvik ve davet eden 55. mektup, hanımı Fatıma'ya gönderdiği 60. mektup, cihada katılmak üzere asker toplaması için Mirza Ağa'ya yazdığı 15. mektup gibi çok farklı kişilere değişik amaçlarla yazılanlar da mevcuttur.

43 Korkusuz, *age*, s. 81.

44 Korkusuz, *age*, s. 97-100.

45 BOA. İDH. 76124; Korkusuz, *age*, s. 121.

46 Bu eser, tercüme edilerek yayınlanmıştır. Abdurrahman-ı Tâgî, *İşaretler*, haz. Mehmet İldirar-Ali Okur, İstanbul: Umran Yay., 1989; Abdurrahman-ı Tâhî, *İşaretler*, haz. Selahaddin Kinacı, İstanbul: Sey-Tac Yay., 2013.

47 Tâgî, *Şeyh Abdurrahman-ı Tâhî'nin Mektupları*, trc. Ahmet Yıldırım-Enbiya Yıldırım, İstanbul: Sey-Tac Yay., 2007; Şeyh Alâeddin Haznevî, *Hazret ve Şah-ı Hazne*, s. 18.

d. Vefâtı

Abdurrahman-ı Tâğî vefatından bir süre önce ağır hasta olur. Ancak bu dönemde dahi irşad hizmetlerinden geri durmaz ve nafile ibadetlerini aksatmaz. Akşam namazından sonra rabıta ve zikir yapar. Vefatı ettiği gecenin öncesi ikindi vaktinde eşi Seyyide Kadriye Hanım'ın eteğinden tutarak “*Kâbe haremının harîmine vasıl olamazsın, eğer evlâd-ı âlinin eteğine yapışmazsan*” beytini okur. Bu hastalığı esnasında “Allah’ı ve O’nun rasulünü sevmeyi, şeriata bağlanmayı ve hem halifesi hem de damadı Şeyh Fethullah-i Verkânisi’ye itaat etmeyi sakın ihmal etmeyin” diyerek, hem onlara vasiyetini hem de halefini beyan eder.⁴⁸ Oğlu Ziyaeddin’i yanına çağırarak, “Oğlum! Şeyh Fethullah senin hakkında benden daha hayırlıdır. Çünkü ben seni başkalarından ayırmam ama o seni öbürlerinden üstün tutar” der.⁴⁹

Gece aile efradını ile halifelerinden Molla Abdulkahhâr’ı yanına çağırır ve ondan Kur’an okumasını ister. Bu hal üzerine, 20 Rebiulevvel 1304/1886 Perşembe günü kuşluk vakti 75 yaşında vefat eder. Mezarı, kurucusu olduğu Norşin Dergâhının güney kısmında tepenin yamacındadır.

3. Tağ ve Norşin Dergâhlarının Kuruluşu

Tağ köyünde yalnızca Abdurrahman-ı Tâğî’nin babası Molla Mahmud için kurulmuş bir medrese yoktu. Yol kavşağında bulunan bu bölgede, günümüze kadar ulaşmamış en az üç medrese bulunmaktaydı.⁵⁰ Abdurrahman-ı Tâğî, babası için yaptırılan bu medreselerden birinde başladığı tedris ve müteakiben müderrislik hayatında, bölgede büyük bir tesir bırakmıştır. Said Nursi bu durumu şu şekilde ifade eder:

“Hem o nahiyemiz olan Hizan kazasına tabi İsparit’te birdenbire meşhur Seydâ namında Şeyh Abdurrahman-ı Tâğî’nin himmeti ile o kadar çok talebe ve hocalar ve âlimler çıktılar ki, bütün Kürdistan onlarla iftihar eder bir şekil aldığı zaman, içlerinde münazara-i ilmiye ve büyük bir himmetle ve pek geniş bir dâire-i ilim ve tarikat içinde öyle bir vaziyet hissediyorum ki güya yeryüzünü fethedecek bu hocalar.”⁵¹

48 Tâğî, *İşaretler*, s. 22-23; Tâhî, *Mektuplar*, s. 16.

49 Tâğî, *İşaretler*, s. 23, 217.

50 Norşin’de günümüzde hizmet yürüten Nureddin Mutlu tarafından, eski yerinde olmak üzere bir cami ve medrese inşa edilmektedir.

51 Said Nursi, *Emirdağ Lâhikası*, İstanbul: Envar Neşriyat, 1995, s. 53.

Abdurrahman-ı Tâgî bu denli tanınmasına rağmen, çok arzuladığı tasavvufî eğitimi tamamlamak üzere tedrise bir süre ara vermiş, şeyhinin vefatından sonra yine Tağ köyünde kısa süre müderrislik yapmıştır. Tağ köyünde tam olarak ne kadar kaldığı konusunda kesin bir bilgiye sahip değiliz. Ancak bu süre, birkaç yıldan fazla olmamalıdır. Bir müddet de Gayda'da şeyhinden sonra postnişinlik yapmıştır. Ardından tarih tam olarak kesin olmamakla birlikte Norşin'e taşınmıştır. Norşin'e yerleştikten sonra yaklaşık on yıl yaşadığı rivayetini⁵² doğru kabul ettiğimizde, dergâhın yaklaşık 1875 yılında kurulduğunu söyleyebiliriz.

Norşin'de bir dergâh kurulması konusunda Sıbğatullâh-i Arvâsî'nin isteği ve işareti olmuştur. Bu durumu kendisi 33. Mektubunda şu şekilde ifade eder:

"(...) Bu fakiri oraya iskân etme düşüncelerinden dolayıdır. Hatta Şeyh Hamza ve Molla Muhammed, senin iradende gitmek vardır dediler. Biz seni şeyhin merkadına şikâyet ediyoruz. Verebilirsen sana cevap vermek düşer."⁵³

Bu ifadelerden onun şeyhinin vefatından bir süre sonra Norşin'e gittiğini ve ayrıca onun Gayda'daki dergâhı bırakmasına gönlü razı olmayanların var olduğunu anlıyoruz. Bunlardan biri de şeyhinin oğlu Şeyh Celaleddîn Efendidir. O, üzüntüsüne sitem de ekler ve Şeyh Halid-i Olekî'nin Şirvan'a, Abdurrahman-ı Meczub'un Botan bölgesine gittiğini ve kendisinin yalnız kaldığını söyleyerek, Abdurrahman-ı Tâgî'nin bir nevi tekrar dergâhın başına geri dönmesini ister. Tâgî, bunun üzerine dergâhın Gavs'ın evlatları tarafından idare edilmesinin daha münasip olacağını ifade eder.⁵⁴

Abdurrahman-ı Tâgî, Norşin'de dergâh ve medrese kurduktan sonra ilk önce ilmini ve ahlakını takdir ettiği; Abri Köyü'nde⁵⁵ resmî müderrislik yapan Fethullah-i Verkânîsî'nin görevinden ayrılmasını ve Norşin'e gelmesini talep etmiştir. Fethullah-i Verkânîsî bu konuda hiç tereddüt hemen davete icabet etmiştir.⁵⁶ Bu tarihten sonra Fethullah-i Verkânîsî, doğu

52 3 Kasım 2014 tarihinde Norşin'de halen hizmet yürüten Molla Nureddin Mutlu'nun oğlu Molla Abdulgani Mutlu ile yaptığımız görüşme notları.

53 Tâhî, *Mektuplar*, s. 91.

54 Korkusuz, *age*, s. 89.

55 Abri Köyü'nün şimdiki ismi Esenlik'tir ve Muş'un Bulanık ilçesine bağlıdır. Muş il merkezine 77 km., Bulanık ilçesine ise 31 Km. mesafededir. Norşin'e (Güroymak) 76 km. mesafede olup, kuzey istikametindedir. Köy, medresesi ile bölgenin en önemli ilim merkezlerinden biri olup, Abri Seyyidleri'nin yaşadığı belde olarak bilinmektedir.

56 Korkusuz, *age*, s. 93. Bu konuda şöyle bir anekdot vardır: Abdurrahman-ı Tâgî, Fethullah-i

medreselerinde bir gelenek olduğu üzere, başta hocasının çocukları olmak üzere bir yandan talebelere ders verir bir yandan da tasavvufî eğitim almaya başlar.

Abdurrahman-ı Tâgî, ilim ve irşad hizmetlerini daha önce de yürütmüş olmasına rağmen Norşin'e taşındıktan sonra kendi şahsıyla birlikte medrese ve dergâhın tanınırlığı kısa sürede artmıştır. Çünkü o, her zaman kalbini tatmin edecek daha doğruyu ve güzeli aramıştır. Dergâh ve medresenin mekân boyutuyla kurucusu değil, aynı zamanda ilim ve irşad hizmetlerindeki yaklaşımı ve oluşturduğu geniş ve etkili çevre nedeniyle de kurucu bir şahsiyet haline gelmiştir. Kendisinden sonra gelen çok etkili şeyhlerin de ilmi, irfânî, sosyal ve hatta siyasal duruşu sebebiyle bölge medreseleri içerisinde geleneği yeni,⁵⁷ ancak etki alanı çok geniş bir ilim ve irfan merkezi haline gelmiştir.

Abdurrahman-ı Tâgî döneminde tek katlı iki oda şeklinde yapılan dergâh (medrese), oğlu Muhammed Ziyâuddîn (Hazret) döneminde iki katlı hale gelmiştir. Girişteki solda bulunan oda misafirlerin kabul odası olarak "Divan" diye isimlendirilmiş, daha sonra günümüzdeki sağ oda divan olarak kullanılmaya başlanmıştır. Günümüzdeki divan bölümü, Şeyh Masum döneminde yapılmıştır.

Günümüzde *Norşin Şeyhleri* denildiğinde yalnız tasavvufî hizmetler değil, aynı zamanda medrese hizmetleri de anlaşılmaktadır. Halen Norşin şeyhleri olarak bilinen aile tarafından yürütülen dört ayrı medresede tedris faaliyetleri sürdürülmektedir. Kuruluşundan buyana dergâh ve medrese olarak kullanılan binada, günümüzde hizmet veren Nureddin Mutlu Hocaefendi, babası Molla Masum gibi tasavvufî icazet almamış yalnız müderrislik yapmakta ve bazı ezkarı yaptırmaktadır. Bunun yanında Şeyh Fadlî'nin oğlu Şeyh Alamuddîn tarafından, Şeyh Muhammed Ziyâuddîn

Verkânisi'nin eşyalarının taşınması için birkaç hayvan gönderir. Eşyalar yüklenip Norşin'e doğru gelirken Abdurahman-ı Tâgî, evin üzerinde tedirgin ve düşünceli şekilde dolaşır. Durumu gören Hazret diye tanınan oğlu Muhammed Ziyâuddîn, durumu sorduğunda babası, Fethullah Verkânisi'nin büyük âlim olduğunu ve bulunduğu yerde faydalı işler yaptığını, Norşin'de kendisine bir vazife daha yüklemek istediğini ve bunun neticesinde eğer isteğinin gerçekleşmesi durumunda bir vebal altında kalacağı konusunda korktuğu şeklinde cevap alır. Çünkü müderrislik yanında tasavvufî bir eğitim ve hilafet vermek düşüncesindedir. Ancak kısa süre sonra bu endişesinin kalmadığını kendisi sevinçli şekilde oğluna anlatır. Korkusuz, *age*, s. 94.

57 Kuruluşunu 1875 olarak kabul ettiğimizde takriben 139 yıllık bir mazisi bulunmaktadır. Bu durum Bitlis, Siirt, Tillo gibi merkezlerdeki medrese ve dergâhlarla mukayese edildiğinde yeni kabul edilebilir.

ailesinden Şeyh Takyeddin ve Molla Abdülkerîm tarafından yürütülen üç medrese daha bulunmaktadır.⁵⁸

4. Norşin Dergâhı Tarikat Silsilesi

Norşin Dergâhı, burada görev yapan şeyh ve müderrisler ile Hâlidîliğin en önemli merkezlerinden biri olmuştur. Mevlânâ Hâlid-i Bağdâdî'den, Şeyh Muhammed Masum'un oğlu Şeyh Maşuk'un 1975 yılında vefâtına kadar silsile şu şekildedir:

1. Mevlânâ Hâlid-i Bağdâdî (ö. 1827)
 2. Abdullah Şemdinî (ö. 1813)
 3. Tâhâ Hakkârî (ö. 1852)
 4. Sıbgatullah Arvâsî (Gavs-ı Hizânî) (ö. 1870)
 5. Abdurrahman-ı Tâgî (Seydâ) (ö. 1886)
 6. Şeyh Fethullah Verkânîsî (ö. 1899)
 7. Şeyh Muhammed Ziyâuddîn (Hazret) (ö. 1924)⁵⁹
 8. Şeyh Ahmed- Haznevî (ö. 1950)
 9. Şeyh Mâşuk (ö. 1975)
- Şeyh Mâşuk, on altı halife bırakmıştır.⁶⁰

58 İmran Çelik, "Geleneği Olan Medreseler ve Tarihi Kökenleri (Tillo ve Nurşin örnekleri)", *Medrese Geleneği ve Modernleşme Sürecinde Medreseler Sempozyumu (5-7 Ekim 2012)*, Muş 2013, II, 122.

59 Şeyh Muhammed Ziyaeddîn, Şeyh Abdurrahman-ı Tâgî'nin oğludur. 7 Cemaziye'l-âhir 1272 (1855) Pazartesi günü Bitlis'in Hizan ilçesine bağlı Usba köyünde doğdu. Medrese ve tasavvufî eğitimin yapıldığı bir ilim ve irfan ortamında büyüdü. İlk tahsilini babasının yanında aldıktan sonra, manevî eğitimi Şeyh Fethullah Verkânîsî'nin yanında tamamladı. 1889 yılında hilafet aldı. Şeyhinin sağlığında on, daha sonra da on dört olmak üzere toplam yirmi dört yıl irşad hizmeti yürüttü. Birinci Dünya Savaşı sırasında talebe ve müridleriyle birlikte Ruslara ve Ermenilere karşı savaştı ve sağ kolunu kaybetti. Vefatından önceki aylarda sıklıkla sahabenin ve büyük sufilerin hayatları hakkında eserler okudu. Şeyh Muhammed Ziyaeddîn, 1342/1923 yılı 27 Recep Cuma günü Norşin'de vefat etti ve babasının mezarının yanına defnedildi. Şeyh Muhammed Ziyâuddîn toplam on üç talebesine hilafet vermiştir. Bunlar, Molla Muhammed Emin, el-Hâc Abdülkerîm, Şeyh Ahmed Haznevî, Şeyh Ahmed Karaköyü, Şeyh Muhammed Selîm Hizânî, Şeyh Mahmud Zokaydî, Şeyh Alaeddîn-i Ohini (Şeyh Fethullah-i verkânîsî'nin oğlu), Şeyh Şehâbeddîn Tili, Molla Abdullah b. Şehâbeddîn Tili, Molla Halil Kavâkî, Molla Yusuf Hurtî, Molla Abdurrahman Çokreşi, Şeyh İbrahim Abrî'dir. Tâgî, *İşaretler*, s. 216, 219, 226.

60 Bu halifelerin isimleri şu şekildedir: Molla Muhyiddin-i Havelî, Molla Hasan Karçıkan, Molla Sâlih-i Bûtî, Molla İbrahim-i Unsûsî (Tatvan), Molla Hüseyin-i Mirahura (Buti), Şeyh Fudayl-i

5. Abdurrahman-ı Tâgî'nin Halifeleri ve Norşin Dergâhından Ayrılan Kollar

Norşin Dergâhı, kurulduğu tarihten itibaren kısa süre içerisinde ilmî, irfânî, sosyal, siyasi ve hatta askerî anlamda önemli bir merkez haline gelmiş ve bu etkinliği tekkelerin kapatılmasına kadar çok güçlü şekilde devam etmiştir. Bu etki, medresede okuyan ve tasavvufî eğitimi tamamlayarak değişik yerlere görevlendirilen halifelerin gittikleri yerlerde kurdukları dergâh ve medreseler yoluyla geniş bir coğrafya ve büyük bir kitleye ulaşmıştır. Abdurrahman-ı Tâgî, on dokuz kişiye tasavvufî hilafet vermiştir. Bu halifeler yoluyla Ohin Dergâhı (Bitlis/Mutki), Kırtıloğlu Tekkesi (Erzincan), Çokreş Dergâhı (Erzurum -Karaçoban), Taşkesenli Dergâhı (Erzurum), Zokayd Dergâhı (Siirt-Kurtalan) ve Cezni Dergâhı (Batman-Kozluk) gibi halen varlığını sürdüren dergâhlar kurulurken, Abdurrahman-ı Tâgî'nin oğlu Muhammed Ziyauddîn'in halifesi Şeyh Ahmed-i Haznevî tarafından Hazne Dergâhı (Suriye)⁶¹ ve onun halifesi Şeyh Abdülhakîm-i Hüseyinî-Bilvânîsi (ö. 1972) yoluyla da önce Kasrik⁶² ardından Menzil Dergâhı⁶³ (Bitlis-Adıyaman-Kahta)⁶⁴ ve Şeyh Mâşuk'un halifesi Molla Burhan Mücâhidî tarafından Tillo Dergâhı (Siirt-Tillo) kurulmuştur.⁶⁵

Zokaydî, Seyyid Ömer-i Zinahfî (Garzan), Molla Burhan-i Tillovî, Molla Muhammed Taşkesen, Molla Muhammed Erzincânî, Molla Fethullah Peçârî, Molla Hasan-i Karanâsi, Molla Hâlid-i Muhâcîr (Ergâni), Molla Ali Zokaydî, Molla Muhammed Said-i Tahikî (Silvan), Molla Muhammed Zâhid (Hasankale). Bk. Korkusuz, *age*, s. 352-353.

61 Ahmed Haznevî tarafından Suriye'nin kuzey doğusunda Kamışlı iline yakın Hazne köyünde kurulan dergâh ve medresedir. Bk. Alaaddîn Haznevî, *Hazret ve Şâh-ı Hazne*, s. 61.

62 Kasrik köyünün ismi Narlıdere olarak değişmiştir. Siirt-Bitlis yolu üzerinde sol taraftadır. Norşin'e 64, Bitlis'e 42 km. mesafededir. Köyde, Abdülhakîm-i Bilvânîsi'nin evi halen durmaktadır. Evin karşısında ailesi ve sevenleri tarafından bir cami ve bir Kur'an Kursu yapılmıştır (26 Mayıs 2013 tarihinde ziyaretimiz).

63 Menzil (Durak) köyü Norşin'e 513 km. mesafededir.

64 Şeyh Ahmed-i Haznevî'nin halifesi olan Abdülhakîm-i Hüseyinî-Bilvânîsi tarafından sırasıyla Siirt'in Baykan ilçesine bağlı Taruni (Demirşık) ve Bilvânîs (Ormanpınar), Bitlis'in Kasrik (Narlıdere) köyünde başlayan irşad hizmetleri 1970'li yıllarda Adıyaman'ın Kahta ilçesine bağlı Menzil (Durak) köyüne taşınmış ve Anadolu'nun en yaygın Nakşebendî-Hâlidî kollarından biri haline gelmiştir. Bk. A. Selahaddin Kınacı, *Gavs-ı Bilvânîsi Hayatı*, İstanbul: Sey-Tac Yay., 2002, s. 45; Niyazi Usta, *Menzil Nakşîliği-Sosyolojik Bir Araştırma*, Ankara: Töre Yay., 1997, s. 55.

65 İmran Çelik, *agm*, s. 119; Osman Türer, "Osmanlı Anadolu'sunda Tarikatların Genel Dağılımı", *Osmanlı Toplumunda Tasavvuf ve Sufiler*, haz. Ahmet Yaşar Ocak, Ankara: TTK, 2005, s. 231; Ferzende İdiz, "Hâlidiliğin Van ve Çevresinde Tanınıp Yayılması", *Uluslararası Mevlânâ Hâlid-i Bağdâdî Sempozyumu*, Ankara 2012, s. 452.

Şimdi halifelerin isimlerini topluca verdikten sonra, ayrılan kollar ve bu kolların kurucuları olan halifelerinin hayatlarını kısaca görelim:

1. Şeyh İbrahim Çokreşî (ö. 1881)
2. Şeyh Fethullah Verkânîsi (ö. 1899)
3. Şeyh Ahmet Taşkesenî (ö. 1909)
4. Şeyh Muhammed Sami Erzincânî (ö. 1912)
5. Şeyh Abdulkahhâr Zokaydî
6. Şeyh Halil Çokreşî⁶⁶
7. Şeyh Mustafa Bitlisi⁶⁷
8. Şeyh Süleyman Bitlisi⁶⁸
9. Şeyh Yusuf-i Saruhânî-Bitlisi⁶⁹

66 Molla Abdurrahman-ı Mollakendî'nin oğlu ve Şeyh İbrahim Çokreşî'nin kardeşidir. O da birçok halifesi gibi önce Sıbğatullâh-i Arvâsî'ye intisap etmiş ancak vefatından sonra Abdurrahman-ı Tâgî'nin yanında sülûkunu tamamlamış ve hilafet almıştır. Şeyhin emri ile ailesinin yaşadığı Çokreş'te değil Erzurum'un Pasinler ilçesine bağlı *Kızılca* köyüne yerleşmiştir. Orada medrese ve dergâh kurmuştur. 1897 yılında vefat etmiş ve aynı köyde defnedilmiştir. Oğlu Abdulkarim kendisinden sonra şeyhliği üstlenmiş, diğer oğlu Esad ise ağabeyinden sonra Çokreş'te şeyhlik yapmıştır. Korkusuz, *age*, s.127-128.

67 Abdurrahman-ı Tâgî'nin kâtipliğini yapması nedeniyle "Mele Mustafa-i Katip" diye tanınmıştır. Aslen Zerraki ailesine mensuptur ve Bitlis'in Abdüsselâm mahallesinde doğmuştur. İlim tedrisinden sonra Bitlis'te irşad hizmetleri yürüten Muhammed Küfrevî'ye bağlanmış ancak şeyhin emri ile Norşin'e ziyarete gönderilmiş ve o tarihten sonra Norşin'de Abdurrahman-ı Tâgî'ye bağlanmıştır. Bu konuda Küfrevî Efendî'nin Molla Mustafa'ya "Oğlum! Norşin'e gitmeni istememin sebebi, senin irşadının Seydâ-i Tâgî'nin elinde olmasındandır. Sen de oraya git ve bağlan" dediği rivayet edilir. Seyr u sülûkunu tamamladıktan sonra hilafet alır ve önce Semerşeyh, ardından Çaçko köyüne yerleşir. Bilahere Halifekom isimli köyde de hizmet yürütmüştür. 1914 yılında vefat etmiş ve Çaçko isimli köyde defnedilmiştir. Korkusuz, *age*, s. 167-171.

68 Şeyh Süleyman Bitlisi Efendi yaşadığı dönemin doğuda en büyük âlimlerinden ders okumuştur. Bunlar arasında Molla Resul-i Sıpkî, Molla Abdurrahman-ı Melekendî, Molla Halil-i Siirdî ve Molla Abdurrahman Efendi bulunmaktadır. İlim tahsilinden sonra Sıbğatullah-i Arvasî'ye intisap etmiş ancak onun vefatı üzerine Abdurrahman-ı Tâgî'ye burada bağlanmıştır. Bu sırada Abri köyünde müderris iken istifa ederek Norşin'e yerleşmiş ve tasavvufi eğitimini burada sürdürmüştür. Hilafet aldıktan sonra değişik yerlerde irşad hizmetleri yürütmüş ve 1924 yılında vefat etmiştir. Kabri Zırınak Köyündedir. Korkusuz, *age*, s. 153-157.

69 Nesli Saruhanoğullarından gelmektedir. Babası Bitlis'te irşad hizmetleri yürüten Kâdirî şeyhi Hacı İshak Efendî'dir. 1830 yılında doğan Şeyh Yusuf Efendi, babasının yanında okumuş ve tasavvufi hayata girmiştir. Ancak babasının vefatından sonra Norşin'e giderek Abdurrahman-ı Tâgî'ye intisap etmiş ve sülûkunu tamamladıktan sonra 1869 yılında 39 yaşında iken hilafet verilmiştir. Bu tarihten sonra "Halife Hacı Yusuf" şeklinde tanınmış ve Bitlis'te irşad hizmet-

10. Şeyh Abdülhâdî Çarçâhî⁷⁰
11. Şeyh İbrahim Bulanıkî⁷¹
12. Seyyid Tahir Abri⁷²
13. Molla Abdullah Hizânî⁷³
14. Şeyh Abdullah Subaşı-Norşinî⁷⁴
15. Şeyh Reşit Norşinî (?)⁷⁵
16. Seyyid İbrahim Siirdî
17. Şeyh Abdulhakîm Cezni⁷⁶

leri yürütürken 1873 yılında 43 yaşında iken vefat etmiştir. Türbesi Bitlis'tedir. Korkusuz, *age*, s. 160-163.

70 Hizan'a bağlı Çerçah köyündendir.

71 Muş'a bağlı Bulanık ilçesinin Neynik köyündendir.

72 Muş iline bağlı Bulanık ilçesinin Abri köyünde yaşayan Abri Seyyidlerisi olarak tanınan, medrese ve Kâdiri geleneği üzerine irşad hizmetleri yürüten bir ailenin çocuğudur. Seyyid Tahir, kendi köyündeki medrese tahsilini tamamladıktan sonra Bulanık kaymakamlığı görevine atanmıştır. Abdurrahman-ı Tâğî'nin Bulanık'ı ziyareti sırasında onunla tanışmış ve bilahere görevinden ayrılarak Norşin'e gitmiştir. Şeyhinin yanında yaklaşık on yıl kadar kalır ve seyr u sülûkunu tamamladıktan sonra kendisine hilafet verilir. İrşad için ailesinin yaşadığı bölgeye gönderilir. Bu tarihten sonra Kâdiri geleneği üzerine tasavvufi hizmetler yürüten aile bu tarihten sonra Nakşbendilik üzerine devam eder. Vefat tarihi tam olarak belli değildir. Mezarı Abri köyündedir. Korkusuz, *age*, s. 172-175.

73 Bitlis'e bağlı Hizan ilçesinin Hurus köyündendir.

74 Aslen Bağdatlı bir aileye mensuptur. Viranşehir, Silvan, Ahlat bölgelerini dolaştıktan sonra Norşin'e yerleşmişlerdi. Norşin'li olması nedeniyle Norşinî, ailesinden çok fazla yönetici çıkması nedeniyle Kürtçe *Sobaşı* ailesi gibi kendisi de bu ünvanla anılmış ancak zaman içerisinde bu unvan *Subaşı* şekline dönüşmüştür. Norşin'de dünyaya gelmiş ve ilk eğitimini Till köyünde ve Şeyh Fethullah-i Verkânî'sinin yanında almıştır. İlmi icazetini aldıktan sonra ilk olarak Por köyünde yaşayan "Bapîr-i Kal" lakabıyla tanınan Şeyh Hüseyin'e intisap etmiştir. Onun vefat etmesi üzerine sırasıyla Sıbğatullâh-i Arvâsî'ye, onun da vefat etmesi üzerine Abdurrahman-ı Tâğî'ye intisap etmiş ve 33 yaşında hilafet almıştır. Ancak 35 yaşında 1307/1889 tarihinde vefat etmiştir. Mezarı Norşin'dedir. Korkusuz, *age*, s. 164-166.

75 Norşin'e bağlı Bızatun köyündendir. Sıbğatullah-i Arvâsî'nin yanında başladığı seyr u sülûkunu Abdurrahman-ı Tâğî'nin yanında tamamlamış ve kendisine hilafet verilmiştir. Vefat tarihi kesin değildir. Kabri Norşin'dedir. Korkusuz, *age*, s. 122.

76 Muhammed Hazin Fersâfî'nin kardeşi İbrahim'in oğlu olan Abdulhakim Efendi, Abdurrahman-ı Tâğî'nin halifesi Şeyh Abdulkahhar-i Zokaydî'nin talebesi ve hilafet arkadaşısıdır. Hilafet aldıktan sonra irşad için Halıka, Bilvanis, Melefan ve son olarak Cezni (Cezni Köyü Batman'ın kozluk ilçesine bağlıdır ve günümüzdeki ismi Yazpınar'dır. Norşin'e 104 km. mesafededir.) köyüne gitmiş ve orada yerleşmiştir. 1899 yılında Hac yolculuğu esnasında Şeyh Muhammed Ziyauddin ve diğer bazı arkadaşlarıyla dönüş yolunda iken Lübnan'da bir

18. Şeyh Abdulkâdir-i Hezânî⁷⁷

19. Haceli Yusuf Hınısî⁷⁸

a. Şeyh Fethullah Verkânîsî (ö. 1899) ve Ohin Dergâhı

Şeyh Musa ez-Zûlî'nin neslinden gelen Şeyh Fethullah Verkânîsî,⁷⁹ 1846 yılında Siirt'e bağlı Baykan ilçesinin Verkânîs köyünde doğdu. *Şeyhu's-Şeria ve Şahbâzu't-tarika* unvanıyla tanınan Verkânîsî, medresede okutulan sıra derslerinin çoğunluğunu Mollakent'li Molla Abdurrahman'ın yanında okumuştur. Molla Resul-i Sıpkî'den Felsefe ve Matematik okumuş, son derslerini ise Muş'lu Hacı Tayyib Efendi'nin⁸⁰ yanında okuyarak icazet almıştır. Koğak⁸¹ köyünde bir süre kalmış ardından Abri'de bulunan medreseye resmî müderris olarak atanmıştır.

Döneminde, Şeyh Fehim-i Arvâsî ve Şeyh Emin-i Bitlisi ile birlikte bölgenin en tanınmış ve ilmine en fazla itibar edilen, hukukî ve sosyal sorunları çözen şahsiyetlerinden biri olmuştur.⁸² Bölgeden ve bölge dışından birçok kişi kendisine mektupla soru sorarak cevap istemişlerdir. Fethullah Verkânîsî, medrese tahsilini tamamlayarak müderrislik yapmaya başladığı günlerde okuduklarının ve okuttuklarının kendisini tatmin etmediğini anlamıştır. Bu halini şu şekilde ifade eder:

“Medrese tahsilini tamamladıktan sonra şunu anladım ki, zâhirî ilimlerle

dağlık bölgede kaybolmuş ve bir daha kendisinden haber alınmamıştır. O sırada kırk yaş civarındadır. Ancak onun soyundan gelenler medrese ve dergâh hizmetlerinin yürütmeye devam etmişlerdir. Korkusuz, *age*, s. 188-189.

77 Aslen Botan bölgesinden bir ailenin çocuğudur. İlim tahsiline babası Molla Abdullah'ın yanında başlamış, Sıbğatullah-i Arvâsî'nin yanında başladığı tasavvufî eğitimini ise Abdurrahman-ı Tâgî'nin yanında tamamlamıştır. Resule köyünde imamlık yaparken kendisine hilafet verilerek Diyarbakır'ın Lice ilçesine bağlı Hezan/Kayacık-köyün Norşin'e uzaklığı 163 km.'dir.- Köyüne ilim ve irşad hizmetleri yürütmek üzere görevlendirilmiştir. 1324/1906 yılında vefat etmiştir. Korkusuz, *age*, s. 123-124.

78 Erzurum'un Hınıs ilçesine bağlı Köşk köyündendir.

79 Aile silsilesi için bk. Şeyh Asım-i Ohinî, *Bir ketü'l-Kelimât*, Yazma Eser (Şahsi Kütüphanemiz-de), s. 163-164.

80 Hacı Tayyib Efendi Şeyh Muhammed Küfrevî'nin halifelerinden olup, ilim tahsilini ise Molla Halil-i Siirdî'nin talebesi Hacı Hasan-ı Ehvedî'nin yanında tamamlamıştır. Korkusuz, *age*, s. 179.

81 Muş'un Bulanık ilçesine bağlıdır. Günümüzdeki ismi Dokuzpınardır. Norşin'e 88 km. mesafededir.

82 Şeyh Asım Ohinî, *Bir ketü'l-Kelimât*, s. 167; Halil Çiçek, *Şark Medreselerinin Serencâmı*, İstanbul: Beyan Yay., 2009, s. 142.

hakikate varmak mümkün değil. Aksine tasavvuf köprüsünden geçmek ve kemâl ehlinde bir kâmilin peşinden gitmek gerek.”

Bunun üzerine bir süre sonra Norşin’e giderek Abdurrahman-ı Tâğî’ye intisap eder. Şeyhinin talebi üzerine Abri medresesindeki görevinden istifa ederek Norşin’e yerleşir ve bir yandan müderrislik yaparken aynı zamanda manevî eğitimine devam eder. Bu süre içerisinde kendisine hilafet verilir. Şeyhi Abdurrahman-ı Tâğî vefat ettikten sonra onun çocuklarının medrese tahsili ve iâşesini de üzerine alarak dört yıl daha kalır. Şeyhinin oğlu Muhammed Ziyauddîn (Hazret) hilafet aldığı anda, Tâğî’nin Erzurum halifesi Ahmet Taşkesenli gelerek Fethullah Verkânîsi’ye artık Norşin’de Muhammed Ziyauddîn’in kalmasının daha uygun olacağı tavsiyesinde bulunur. Bu tavsiyeyi haklı bulur ve evini Ohin’e taşır. Orada dört yıl kaldıktan sonra ailesinin yurdu olan Verkânîs köyüne taşınmak ister ancak Bitlis’teki müridânı ve Norşin şeyhi olan Muhammed Ziyauddîn Bitlis’te kalmasını sağlarlar. Bunun üzerine kendisi için Mermutlular Mahallesinde bir ev ve mahallenin camisine yakın bir medrese yapılır.⁸³

Şeyh Fethullah Verkânîsi, 93 harbi olarak bilinen 1293 yılındaki Osmanlı-Rus savaşında Abdurrahman-ı Tâğî’nin halifeleri ile birlikte savaşa katılır. Sıbğatullah-i Arvâsi’nin oğlu Şeyh Celâleddin ve halifesi Şeyh Hâlid-i Oleki ile Motkan⁸⁴ bölgesinde mücâdele eder. Şeyh Halid bu savaşta şehid düşer.

Şeyh Fethullah iki evlilik yapmıştır. İlk eşi Züleyha Hanım, ikinci eşi ise şeyhi Abdurrahman-ı Tâğî’nin kızı Tayyibe Hanımdır. 27 Eylül 1317/1899 Salı günü 53 yaşındayken vefat eder. Şeyhin vasiyetine göre evinin yanındaki bir yere, dönemin komutanın emri ile askerler mezar kazarlar ve Abdurrahman-ı Tâğî’nin bütün halifeleri ve kalabalık bir katılım ile cenaze namazı kılınır. Verkânîsi genç denebilecek bir yaşta vefat etmiş olmasına rağmen birçok eser kaleme almıştır. Bunlar *el-Küfrü ve’l-Kebâir*, *Âdâb*,⁸⁵ *Avâmîl*, *Menâsiku’l-Hacc*, *Mektûbât*, *Vefât-ı Şeyh Abdurrahman-ı Tâğî* ve *Risâle-i Akâid*’dir.

83 Şeyh Asım Ohini, *age*, s. 184-207.

84 Bugün Bitlis iline bağlı Mutki ilçesi ve çevresini ifade eden Osmanlı döneminde idari bir bölge adı. Bk. <http://www.nisanyanmap.com>

85 Şeyh Fethullah Verkânîsi, *Adab-ı Fethullah*, sad. A. Selahaddin Kınacı, Ankara: Sey-Tac Yay., [ts.].

Bilinen altı halifesi vardır.⁸⁶ Bunların isimleri şu şekildedir: Muhammed Ziyâuddîn (Hazret), Seyyid Hasan-i Arvâsî⁸⁷ Seyyid Abdulgaffâr-i Arvâsî,⁸⁸ Molla Ahmed-i Karaköyî, Molla Ömer Horosî, Molla Hasan.⁸⁹

Ohin Dergâhı'nda Abdurrahman-i Tâgî'den sonraki tarikat silsilesi şu şekildedir: Şeyh Abdurrahman-ı Tâgî, Şeyh Fethullah-i Verkânîsî, Şeyh Muhammed Ziyâeddîn, Şeyh Muhammed Alaeddîn-i Ohinî, Şeyh Mahmud-i Karaköyî, Şeyh Muhammed Takiyyuddîn, Şeyh Muhammed Hâlid, Şeyh Muhammed Âsım. Günümüzde Şeyh Muhammed Asım'ın halifelerinden Şeyh Fethullah Ayte ve Şeyh Mesud Türel dergâhta hizmet yürütmektedirler.⁹⁰

Medrese bölümünde Şeyh Fethullah ve Şeyh Mesud'un yanında Molla Nur Muhammed Türel, Molla Sabrullah Ayte ve Molla Ziyaeddîn Ayte müderris olarak ilmi geleneği sürdürmektedirler.

b. Şeyh Muhammed Sami Erzincânî (ö. 1912) ve Kırtıloğlu Tekkesi

Erzincan'a bağlı Yeşilçay (Seluke) köyünde 1847 yılında doğan Muhammed Sami Efendi, dönemin il müftüsü Kiremitçizâde Salih Efendi ve ulemadan Hacı Sadık Efendi'nin yanında tahsil yapar ve ardından İstanbul'a giderek Fatih Medresesi'nde okur. Dönüşte Erzincan'ın Üzümlü köyünde imamlık ve ardından Erzincan Camii Kebir'de vaizlik yapar. Birkaç yıl sonra da Erzurum Rüştîye Mektebi öğretmenini olarak atanır. Orada dört yıl görev yaptıktan sonra Erzurum'un Hınıs ilçesinde Rüştîye Mektebi öğretmenliğine atanır. Abdurrahman-ı Tâgî ile tanışması da bu yıllarda gerçekleşir.

Muhammed Sami Efendi, ilk olarak Süleymaniye'li Abdurrahman-ı Talabânî'ye bağlanarak Kâdirî bir yola girmişse de bilahare önce Erzincanlı Muhammed Vehbi Efendi'nin halifesi Mustafa Fehmi Efendi (ö. 1880)'ye, son olarak da Norşin'e giderek Abdurrahman-ı Tâgî'ye intisap eder. Bir süre

86 Şeyh Asım Ohinî, *age*, s. 234.

87 Sıbğatullâh-i Arvâsî'nin oğludur.

88 Birinci Dünya Savaşı'nda şehit düşmüştür. Seyyid Abdulgaffâr-i Arvâsî'nin oğlu Muhammed Hafid, onun oğlu Seyyid Halis, onun oğlu ise Seyyid Hasan Arvâsî'dir ve Erciş'te hizmetlerine devam etmektedir.

89 Fethullah Ayte, "Medreseler", *Medrese Geleneği ve Modernleşme Sürecinde Medreseler Sempozyumu (5-7 Ekim)*, Muş 2013, II, 61-62; Korkusuz, *age*, s. 177-213.

90 08. 11. 2014 tarihinde Ohin dergâhını ziyaret ederek mezkûr şahıslarla görüşme yapılmıştır. Dergâhta beşyüz civarında yazma eser bulunmaktadır. Tarafımızca dijital ortama aktarmak için bir çalışma yürütülmektedir.

sonra resmî görevinden istifa ederek Norşin'e yerleşir. Seyr u sülûkunu tamamladıktan sonra hilafet verilerek Erzincan'da irşad ile görevlendirilir. Orada Kırtıloğlu⁹¹Tekkesi olarak tanınan bir dergâh ve cami kurarak hayatının sonuna kadar hizmet yürütür. 1912 yılında vefat etmiş ve caminin haziresinde defnedilmiştir.⁹² Kendisinden sonra sırasıyla Muhammed Beşir Efendi (ö. 1932), Musa Dedepaşa Bayburdi(Baştürk)⁹³ (ö.1974)⁹⁴ ve Abdurrahîm Reyhan-i Erzincânî (ö. 1998) postnişin olur.⁹⁵

c. Çokreş Dergâhı ve Şeyh İbrahim Çokreşî (ö. 1881)

Erzurum'a bağlı Karaçoban ilçesinin köyü olan Çokreş (Erenler)'de⁹⁶ Şeyh İbrahim-i Çokreşî tarafından bir medrese ve dergâh kurularak ilim ve irfan ocağı haline gelmiştir. İbrahim Çokreşî, Bulanık ilçesine bağlı Semerşeyh⁹⁷ köyünde oturan Molla Abdullah-ı Semerşeyhî'nin⁹⁸ oğlu olan Molla Abdurrahman-i Melekendi'nin⁹⁹ oğludur. Bu aile, Siirt'in büyük âlimlerinden Molla Halil-i Siirdî'nin amcazadeleridir ve aslen Mardin'de medfun bulunan Şeyh Musa ez-Zülî'nin neslinden olup Ömerîdirler.

Şeyh İbrahim Çokreşî, Sıbğatullah-i Arvâsî'nin yanında başlamış olduğu seyr-u sülûkunu Abdurrahman-ı Tâgî'nin yanında tamamlamış ve kendisine henüz 29 yaşında hilafet verilerek ilim ve irşad için Çokreş Köyüne gönderilmiştir. 1881 yılında henüz 33 yaşında iken vefat etmiştir. Şeyhi-

91 Kırtıloğlu denmesinin nedeni, Erzincan'ın Oğlaktepe ve Aydoğdu köyleri arasında Kırtıl denen bir bölgenin tımarından ailesinin sorumlu olmasıdır.

92 Erdoğan Şahin, *Erzincan Tarihi*, I-II, Erzincan 1987, II, 286; Korkusuz, *age*, s. 142-152; Memiş, *age*, s. 160-161.

93 Bayburt'un Lori (Beşpınar) köyündendir.

94 Fehmi Kuyumcu, *Salih Baba Divanı*, İstanbul 1966, s. 23; Memiş, *age*, s. 16.

95 Korkusuz, *age*, s. 161.

96 Erzurum'un Karaçoban ilçesine bağlı olan Çokreş (Erenler) köyü, ilçeye 14 km., Erzurum'a 200 km., Norşin'e 139 km. mesafededir.

97 Günümüzde Muş'un bulanık ilçesine bağlıdır ve Norşin'e uzaklığı 61 km.'dir.

98 Molla Abdullah Semerşeyhî, Bitlis'in Hizan ilçesine bağlı Gulpik köyünde otururken oradan ailesinden ilk ayrılan kişidir. Molla Halil-i Siirdî ve Şeyh Fethullah-i Verkânîsî gibi Şeyh Mûsâ ez-Zülî'nin soyundan gelmektedirler. Önce Çukur(Norşin)'e yakın Boryan köyüne oradan Bulanık'a bağlı Semerşeyh Köyüne yerleşmiş ve bu köye nispetle anılmıştır. Onun oğlu Molla Abdurrahman Melekendi, onun oğlu İbrahim Çokreşî ise şeyhi Abdurrahman-ı Tâgî'nin talebi üzerine bölgeyi irşad etmek için Çokreş'e görevlendirilmiştir. İsmetullah Sami, "Doğu Medreselerinde eğitim öğretim-Çokreşî Örneği", *Medrese Gelenegi ve Modernleşme Sürecinde Medreseler Sempozyumu (5-7 Ekim 2012)*, Muş 2013, II, 154.

99 Muş iline bağlı Bulanık ilçesinin bir köyüdür. Norşin'e uzaklığı 70 km.'dir.

nin *İşaretler* isimli eserini derleyen kişidir.¹⁰⁰ Neslinden gelenler halen ilim ve irşad hizmetlerini yürütmektedir.¹⁰¹ Norşin ile irtibatları halen devam etmektedir.¹⁰²

d. Şeyh Ahmet Taşkesenî (ö. 1909) ve Taşkesenli Dergâhı

Hülagu'nun 1258 yılında Bağdat'ı istilasından sonra Kuzeye doğru giden ilim ehli ailelerden birine mensuptur. Ailesi Bağdat'tan sonra önce Şam'a, oradan Bingöl'ün Karlıova ilçesine bağlı Hacılar köyüne yerleşmiştir. Hacılar Köyünde 1848 yılında dünyaya gelen Şeyh Ahmed, Molla Ahmed-i Kûkî ve Şeyh Hâlid-i Olekî'nin yanında ilim tahsilini tamamladıktan sonra önce Sıbğatullah-i Arvâsî'ye intisap etmiş, ancak onun vefatından sonra halifesi Şeyh Abdurrahman-ı Tâğî'nin yanında seyr u sülûkunu tamamlamıştır. İrşad için Erzurum'a gönderilmiş ve orada Üç Kümbetler mevkiinde yerleşmiştir. Orada ilim ve irşada başlayan Şeyh Ahmed, yaz aylarını Taşkesen Köyü'nde¹⁰³ geçirdiği için "Şeyh Ahmed Taşkesenî" şeklinde şöhret olur. 1909 yılında vefat eder ve Erzurum merkezde Taşkesenli Camii'nin haziresine defnedilir.¹⁰⁴

e. Şeyh Abdulkahhâr-i Zokaydî (ö. 1906) ve Zokayd Dergâhı

Siirt'in büyük âlimlerinden Molla Halil-i Siirdî'nin oğlu Molla Mahmud'un oğlu olan Molla Abdulkahhâr-i Zokaydî,¹⁰⁵ Mardin'de medfun Şeyh Musa ez-Zülî'nin neslindedir.¹⁰⁶

100 Korkusuz, *age*, s. 125-126.

101 İsmetullah Sami, *agm*, s. 153-154.

102 7 Ağustos 2014 Perşembe günü Norşin Dergâhı'na yaptığımız ziyaret esnasında Çokreş Dergâhından bir heyet de ziyarete gelmişlerdi.

103 Taşkesen Köyü, Tekman ilçesine bağlıdır ve Erzurum'a 42 km mesafededir. Norşin'e 217 km. mesafededir.

104 Korkusuz, *age*, s. 139-141.

105 Zokayd köyünün ismi Kayabağlar olarak değişmiştir. Siirt'in Kurtalan ilçesine bağlı ve 11 km. mesafededir. Norşin'e uzaklığı 119 km.'dir. Günümüzde belde ve belediye haline gelmiştir. Zokayd şeyhleri olarak bilinen Şeyh Abdulkahhâr-i Zokaydî'nin neslinde Şeyh Numan Sevgili ve Şeyh Sıbğatullah Sevgili faal olarak çalışan medreselerinde hem ilim hem de irşad vazifelerini yürütmektedirler. 09.11.2014 tarihinde Zokayd'ı ziyaret ederek her iki kişiyle de görüşülmüştür. Her iki şahısta da aile büyüklerinden kalma çok sayıda yazma eser bulunmaktadır. Bunların bir kısmı tarafımızca fotoğlanmıştır.

106 Abdurrahman-ı Tâğî'nin halifelerinden beş tanesi Şeyh Musa ez-Zülî'nin neslindedir. Bunlar; İbrahim Çokreşi, Halil Çokreşi, Abdulkâdir-i Hizânî, Abdulkahhâr-i Zokaydî ve Fethullah-i Verkânî'dir. Korkusuz, *age*, s. 129.

Şeyh Abdulkahhâr, amcası Molla Mustafa ardından amcazâdesi Molla Ömer'in yanında ilim tahsiline başlar. Bu sırada Tillo civarındaki Firsaf köyünden Şeyh-i Hazin olarak tanınan Şeyh Muhammed Hazîn Fersâfi (ö.1892)'nin yanında seyr u sülûka başlar. Ancak şöhretini çok duyduğu Abdurrahman-ı Tâgî'nin ziyareti için Norşin'e gider ve ona tabi olur. Sülûkunu tamamladıktan sonra hilafet verilerek önceki hocası Şeyh Muhammed Firsâfi'den izin almak şartıyla Siirt-Tillo yolu üzerindeki Halenze köyünde irşada gönderilir. Orada bir süre hizmet ettikten sonra özellikle Siirt bölgesindeki çok sayıdaki ilçe ve köylerde dolaşarak irşad yapar. Sonunda Zokayd'a yerleşir ve 7 Nisan 1324 (1906) tarihinde vefat eder. Kabri Zokayd'dadır. Molla Muhammed Zivingî gibi birçok âlim yetiştirmiştir.¹⁰⁷

Son dönem âlimlerinden Halil Günenç gibi birçok tanınmış kişinin de ders okuduğu Zokayd köyündeki ilim ve irşad Şeyh Abdulkahhâr'dan sonra Şeyh Mahmud ve ondan sonra Şeyh Haydar üstlenmiştir. Şeyh Haydar'ın oğlu Şeyh Mazhar Kanikervane mezarında aynı isimle bir tekke açmış ve halen burada aktif olarak Hâlidî geleneği üzerine tasavvufî hizmetler devam etmektedir. Zokayd'da halen Şeyh Numan Sevgili ve Şeyh Sıbgatullah Sevgili tarafından iki ayrı dergâh ve medresede hizmetler yürütülmektedir.

6. Norşin Dergâhı'nın Önemi ve Rolü

Norşin Dergâhının önemi ve icra etmiş olduğu tarihî rolü üç ana başlık altında ortaya koymak faydalı olacaktır: Dergâh ve medrese olarak rolü ve burada yetişen şahsiyetler, Osmanlı Devletinden Cumhuriyete Geçiş dönemindeki fonksiyonu ve Cumhuriyet sonrası durumu, sosyal hayattaki rolü.

a. Dergâh ve Medrese Olarak Norşin ve Burada Yetişen Şahsiyetler

Norşin Dergâhı'nın kurucusu olan Abdurrahman-ı Tâgî, bir şeyh ve müderristir. Bu yönüyle birbirinden ayrılmaz şekilde dergâh ve medrese hizmetleri büyük bir titizlikle yürütülmüş ve dergâhın kuruluşundan itibaren tesirleri günümüze kadar ulaşmıştır. Bu bakımdan Norşin Dergâhı, doğudaki en önemli Nakşbendî-Hâlidî dergâhlarından biri olarak varlığını sürdürmüştür. Abdurrahman-ı Tâgî'nin, dergâhın kuruluşundan kısa bir süre sonra Abri Medresesinde resmî müderris olarak görev yapan Şeyh Fethullah-i Verkânisi'yi davet etmesi, onun Norşin'i bir ilim ve irfân merkezi haline getirmek için gayret gösterdiğini akla getirmektedir.

¹⁰⁷ Korkusuz, *age*, s. 129-138.

Norşin Dergâhı'nın yalnız kurucusu değil, kendisinden sonra meşîhatı ve müderrisliği üstlenen Şeyh Fethullah-i Verkânîsî, Şeyh Muhammed Ziyâuddin, Şeyh Masum,¹⁰⁸ Şeyh Mâşuk ve Şeyh Nureddin Mutlu gibi şahsiyetlerin hepsi karizmatik kişilerdir. Onlar, ilmî ve irfânî boyutta olduğu kadar, sosyal ve siyasal olaylarda sergilemiş oldukları tavırlarla dergâhın sürekli olarak merkezî bir konumda kalmasına katkı sağlamışlardır.

Bu dergâh ve medreseden mezun talebeler ile geniş bir tesir halkasına sahiptir. Taşkesenli Dergâhı, Kırtıloğlu Dergâhı, Ohin Dergâhı, Çökres Dergâhı, Zokayd Dergâhı, Hazne Dergâhı ve Menzil Dergâhı gibi varlığını halen sürdüren dergâhlar, Norşin Dergâhı'nın kolları ve halen irtibat halinde bulunduğu büyük dergâhlardır. Buların yanında Molla Burhan ile Tillo'da ve Molla Abdülhakîm tarafından kurulan dergâhı ve medresesi ile Cezni'de varlığını sürdürmektedir.

Norşin Dergâhı ve Medresesi'nden, daha önce isimlerini saydığımız ve hayatları hakkında kısa bilgiler verdiğimiz Şeyh Abdurrahman-ı Tâgî ve Şeyh Fethullah-i Verkânîsî'nin her biri iyi bir âlim olan halifeleri haricinde, az veya çok kalarak istifade etmiş olan birçok şahsiyet vardır.¹⁰⁹ Bunları şu şekilde sıralayabilir: Said Nursî, Şefik Arvâsî,¹¹⁰ Molla Sadreddin Yüksel, M. Mazhar Taşkesenlioğlu, Halil Gönenç, Şeyh Alaaddin Ohînî, Şeyh Asım

108 1884 yılında Norşin'de doğdu. Abdurrahman-ı Tâgî'nin oğlu Şeyh Abdurrahim'in oğludur. Babası henüz 25 yaşında iken vefat ettiğinde kendisi de 7 yaşında idi. Norşin'deki şeyh ailesinden Hazret olarak bilinen Şeyh Muhammed Ziyâuddin'in vefatından bir süre sonra amcasının oğlu Şeyh Fethullah ve oğlu Şeyh Cemaleddin de vefat eder. 1924 ve sonrasında peşpeşe gerçekleşen bu vefatlar ailenin derin bir hüznü yaşamasına neden olur. Bu tarihten sonra medresenin başına Şeyh Masum geçer. Şeyh Masum döneminde Bediüzzaman Said Nursî, Molla Sadreddin Yüksel, M. Mazhar Taşkesenlioğlu ve Halil Gönenç gibi sonraki dönemin büyük ilim adamlarının yolları Norşin'den geçmiştir. Sadreddin Yüksel bu medresede müderrislik yapmış ve Şeyh Masum'un damadı olmuştur. Şeyh Masum, akciğer kanseri nedeniyle uzun yıllar ıstırap çekmiş ve 87 yaşında 17 Haziran 1971 tarihinde vefat etmiştir. Mezarı Norşin mezarlığında dergâhın kurucusu dedesi Abdurrahman-ı Tâgî ve amcası Şeyh Muhammed Ziyâuddin'in yanındadır. Abdülğani Mutlu, "Norşin'li Şeyh Masum", *Medrese Geleneği ve Modernleşme Sürecinde Medreseler Sempozyumu (5-7 Ekim 2012)*, Muş 2013, s. 76; Bülent Akot, "Norşin Medresesinin Yetiştirdiği Mutasavvıflar", *Medrese ve İlahiyat Kavşağında İslami İlimler*, Bingöl 2013, II, 211.

109 Norşin'de yetişen âlim ve sufiler için bk. Kavak, Abdulcebbar, "Hâlidîyye Medreselerinin Anadolu'daki ilmî ve kültürel hayata katkıları", *Medrese ve İlahiyat Kavşağında İslami İlimler*, Bingöl 2013, I, 281-282.

110 Norşin ve Norşin'e bağlı Ohin Dergâhı'nda okumuştur. Veysel Aydeniz, *Seyyid Şefik Arvâsî*, İstanbul: Nubihar Yay., 2013, s. 19.

Ohinî, Molla Salih-i Butî, Mehmet Emin Er, Ali Arslan, Ahmet Meylânî, Molla Hasip Seven, Molla Muhammed Şirin, Mehmet Çağlayan, Abdülkerim Saruhan, ve Molla Burhan Mücâhidi.

Bu şahsiyetlerin dini düşüncelerinin oluşumunda Norşin dergâhının büyük tesiri olmuştur. Örneğin Tâğ Medresesinde ve Norşin Medresesinde okuyan Said Nursî, Risâle-i Nur'un Norşin medresesinden çıktığını söylemiş,¹¹¹ tasavvuf ve tarikatları övmüş,¹¹² mü'min ve kâfiri suret ve siret üzerinden tanımlama yaparken mü'min sembolü olarak Norşin Dergâhını, kâfir sembolü olarak Paris'i kullanır:

“Eğer istersen hayalinle Norşin karyesindeki Seydâ'nın meclisine git bak: Orada fukarâ kıyâfesinde melikler, padişahlar ve insan elbisesinde melâikeleri bir sohbet-i kudsiyede göreceksin. Sonra Pâris'e git ve en büyük localarına gir: Göreceksin ki akrepler insan libâsı giymişler ve ifritler adam suretini almışlar...”¹¹³

b. Osmanlı Devleti'nden Cumhuriyet'e Geçiş Yıllarında Askerî Mücadelelerde Norşin Dergâhı

Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da bulunan Sünnî Kürt aşiretlerine bağlı halk, Müslüman ve Sünnî olmak itibarıyla, Malazgirt Savaşı, Yavuz Sultan Selim'in Şah İsmail'e karşı savaşı ve sonraki yıllarda devam eden Osmanlı-İran mücadelelerinde Osmanlı Devleti'nin yanında yer almışlardır. Buradaki en önemli kıstas İslam ve Sünnîlik olmuştur.

İran'ın Şiileştirme politikalarına karşı mücadele, askerî tedbirlerden ziyade medreseler ve dergâhlar vasıtasıyla yürütülmüştür. Medreseler ve dergâhlar bu mücadelelerinde yalnız Şiiliğe karşı Sünnîliği savunmamış aynı zamanda sünnîliğin temsilcisi olarak gördükleri Osmanlı Devleti'ni de savunmuşlardır.

Bu doğrultuda Norşin Dergâhı'nın kurucusu olan Abdurrahman-ı Tâğî, 1880'de yılında Tâhâ Hakkârî'nin oğlu Şeyh Ubeydullah'ın Şii ve Rafizilerle yaptığı silahlı mücadele¹¹⁴ için mürid ve muhiplerini cihada davet eden bir

111 Abdulkadir Badıllı, “Bediuzzaman Said Nursî'ye Göre Medreselerin Modernleşmesi”, *Medrese Geleneği ve Modernleşme Sürecinde Medreseler Sempozyumu*, Muş 2013, s. 68.

112 Said Nursî, *Mektûbât*, İstanbul: Envar Neşriyat, 1995, s. 445.

113 Said Nursî, *Mesnevi-i Nuriye*, İstanbul: Envar Neşriyat, 1995, s. 263.

114 Tâhâ'l-Hakkârî'nin oğlu Şeyh Ubeydullah, Şii ve Rafizilerin bölgedeki genişleme çalışmalarından rahatsız olmuş bunun üzerine mürid ve onu destekleyen bazı aşiretlerden

mektup yazmıştır. Mektubat'ın 55. mektubundaki bu davetinin gerekçeleri okunduğunda, başta Norşin Dergâhı olmak üzere Doğu ve Güneydoğu Anadolu'daki birçok medrese ve dergâhın kendilerini tanımlama ve konumlandırmalarını nasıl yaptıkları görülmektedir. Abdurrahman-ı Tâgî tarafından savaş sebebi sayılan bu gerekçeleri şu şekilde sıralayabiliriz.

- a. İlk üç halife olan Hz. Ebubekir, Hz. Ömer ve Hz. Osman'a dil uzatılması.
- b. Ehl-i Sünneti tekfir etmeleri
- c. Sünnî inancında olan insanları kendi mezheplerine döndürmek için uğraşmaları
- d. Devlet-i Aliyye-i Osmâniye'ye duâ etmekten men etmek istemeleri.¹¹⁵

Bu gerekçeler nedeniyle Nehri Dergâhı'ndan ayrılan kollara müntesip müridlerden çok sayıda kimse mezkûr mücadelede yerini almak konusunda gönüllü olmuş, ancak böyle bir sefer gerçekleşmemiştir.

Başta Norşin Dergâhı olmak üzere doğu medrese ve dergâhlarının çok büyük bir çoğunluğu medreselerin kapatılmasına kadar devletin yanında yer almışlardır. Norşin şeyhlerinden Şeyh-i Fethullah Verkânisi, 93 harbi olarak bilinen 1293 yılındaki Osmanlı Rus savaşında Abdurrahman-ı Tâgî'nin halifeleri ile birlikte savaşa katılmıştır. Bu savaşta Sıbğatullah-i

sağladığı ordusuyla İran üzerine yürümüş ve Urmiye kadar vardıktan sonra Tebriz'e doğru yürürken İran ordusu tarafından yenilerek geri dönmek zorunda bırakılmıştır. Bu saldırı sırasında destek olan Timur Paşa Han'ın adamları, aşiretlerin yaptıkları yağmalar, İran'daki bazı aşiretlerin yeniden Şah'a bağlılıklarını bildirmeleri ve aşiretler arasında ortaya çıkan fikir ayrılıkları nedeniyle 7000-12000 arası bir orduya sahip iken çok sayıda kayıp ve yalnız birkaç yüz kişi geri dönmüştür. Sonunda Osmanlı Devleti tarafından Mekke'ye gönderilmiş ve 1883 tarihinde orada vefat etmiştir. Bu olay ilk başlarda devlet kurma fikri olmamasına rağmen sonuçta Şeyh Ubeydullah'ın değişik güçleri yanına alarak bağımsız bir devlet fikrine kadar gitmiştir. Ancak başarısız bir girişim olarak kalmıştır. Martin Van Bruinessen, *Ağa Şeyh Devlet*, trc. Banu Yalkut, İstanbul: İletişim Yay., 2008, s. 372; Altan Tan, *Kürt Sorunu*, İstanbul: Timaş Yay., 2009, s. 94-97; Ahmet Deniz, "İngiliz Belgelerinde Şeyh Ubeydullah'ın İran Saldırısı", *Seyyid Tâhâ-i Hakkâri Sempozyumu (24-26 Mayıs 2013)*, İstanbul 2014, s. 239-263; Engin Korkmaz, "Şeyh Ubeydullah Ayaklanması", *Seyyid Tâhâ-i Hakkâri Sempozyumu (24-26 Mayıs 2013)*, İstanbul 2014, s. 338-345; Melike Sarıkçıoğlu, "İran Arşivlerine Göre Şeyh Ubeydullah İsyanı", *Kilis 7Aralık Üniveristesi Sosyal Bilimler Dergisi*, Kilis 2013, III, sayı: 5, s. 1-35; Mehmet Fırat Kılıç, *Sheikh Ubeydullah's Movement*, (Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi), The Institute of Economics and Social Sciences of Bilkent University, Bilkent 2003, s. 89.

115 Tâhî, *Mektuplar*, s. 138-140.

Arvâsî'nin oğlu Şeyh Celâleddin ve halifesi Şeyh Hâlid-i Olekî ile Motkan¹¹⁶ bölgesinde mücadele eder. Şeyh Halid bu savaştta şehid düşer.¹¹⁷

Birinci Dünya Savaşı ile Doğu Anadolu bölgesinde birçok bölgeye giren Ruslar, kurulması planlanan Ermeni devleti sınırları içinde gösterilen Muş ve Bitlis bölgesine kadar gelmişlerdi. İşte bu yıllarda bölgenin neredeyse bütün medrese ve dergâhları gibi¹¹⁸ Norşin Dergâhı da savaştaki yerini almıştır. O dönemde dergâhın şeyhi Abdurrahman-ı Tâğî'nin oğlu Hazret ismiyle anılan Şeyh Muhammed Ziyauddin'dir. Hazret, Ruslar'ın yaklaşması üzerine talebelerini son ana kadar bekletir ancak milis güç olarak savaşabilmek amacıyla evini ve ailesini Garzan¹¹⁹ bölgesine taşır. Ailesini orada bıraktıktan sonra savaş kıyafetleriyle yanına kardeşlerini ve Şeyh Muhammed Alaaddin, Şeyh Mahmud-i Karaköyî ve Şeyh Ahmed-i Haznevî'yi alarak Bitlis yönüne doğru hareket ederek köy köy işgal altındaki yerlerde savaşır. Bu sırada Muş ve Norşin tamamen işgal edilmiş Ruslar Bitlis'e doğru yaklaşmış durumda idi. Şeyh Muhammed Ziyauddin'in emriyle halifelerinden Alaaddîn Bitlis'e gitmiş ve orada Said Nursi ile görüşmüştür. Said Nursi onlara Bitlis'e gelmemelerini, kendilerinin savaşacağını ifade etmiştir. Hakikaten Said Nursi burada savaşmış ve esir düşmüştür.¹²⁰ Şeyh Muhammed Ziyauddin'in kardeşleri Muhammed Said ve Muhammed Eşref de bu savaştta şehid düşerler. Bu durum üzeine şeyh, "*Seydâzâdeler bir şehid verdikleri için Allah'a şükürler olsun*" diyerek etrafındakileri teselli eder. Daha sonra askerlerle birlikte hareket eden Şeyh Muhammed Ziyauddin, Bitlis'in kurtuluşunda bizzat savaşır. Nehat Dağı civarında yine Ruslarla

116 Bugün Bitlis iline bağlı Mutki ilçesi ve çevresini ifade eden Osmanlı döneminde idari bir bölge adı. Bk. <http://www.nisanyanmap.com/>

117 Korkusuz, *age*, s. 193.

118 Van bölgesinde Abdulkahîm-i Arvâsî ve halifesi Van Müftüsü Muhammed Sıddık Efendi, Fehim Arvâsî'nin oğlu Şeyh Masum Efendi (ö. 1941), Bitlis'te Müftü Abdülmecit (Eren) Efendi (ö. 1948), Hizan Müftüsü Abdülmecit (Zeki) Efendi ve Şeyh Muhammed Küfrevî'nin oğlu Şeyh Abdülbaki Efendi bunlardan birkaçıdır. Bk. Ali Sarıkoyuncu, *Milli Mücadelede Din Adamları*, Ankara: Diyanet İşleri Başkanlığı Yay., 2012, I, 26; II, 242, 255; Recep Çelik, *Milli Mücadelede Din Adamları*, İstanbul: Emre Yay., 1999, II, 44; Cemal Kutay, *Kurtuluşun ve Cumhuriyetin Manevi Mimarları*, Ankara 1973, s. 121.

119 Siirt iline bağlı Kurtalan ilçesinin Yanarsu beldesinin ve bölgenin eski adıdır. 1938 yılına kadar ilçe merkezi iken bu tarihten itibaren Garzan ilçesi Mısıriç beldesine taşındı ve 1944 yılında ilçenin adı Kurtalan olarak değişti (http://www.kurtalan.gov.tr/default_b0.aspx?content=1031).

120 Said Nursi, *Tarihçe-i Hayat*, s. 111-118.

karşılaşırlar ve onları yenerler. Bu sırada Atatürk de 16. Ordu komutanı olarak Bitlis'e gelir. Asker ve milis güçlerinin gayreti ile 8 Ağustos 1916 tarihinde Bitlis yaklaşık altı ay süren işgalden kurtulur.¹²¹ Bu sırada Şeyh Fethullah-i Verkânisi'nin damadı ve aynı zamanda Van müftüsü olan Molla Ömer Efendi yaralanır. Şeyh Muhammed Ziyauddin kolundan yaralanır ve Bitlis'te hastanede sağ kolu kesilir.¹²² Savaştaki gayretleri nedeniyle Sultan Reşad tarafından kendisine Gümüş Liyakat Muharebe Madalyası beratı verilir.¹²³

Atatürk, Kurtuluş Savaşı'nı başlatacağı yıllarda özellikle Doğu ve Güneydoğu'da yaşayan âlim ve şeyhlerin toplum üzerindeki etkisini iyi tespit etmiş ve onların nüfuzlarından yararlanmak istemiştir. Birinci Dünya Savaşı'nda Şeyh Muhammed Ziyauddin'in ve Milis kuvvetlerinde Yüzbaşı olarak görev yapan Şeyh Masum'un gayreti resmî olarak taltif edilmiş ve Milli mücadelede de katkılarını talep edilmiştir. Atatürk, Bitlis'in kurtuluş yıllarında tanışmış olduğu Şeyh Mehmet Küfrevî'nin oğlu Şeyh Abdalbâki Efendi'ye¹²⁴ ve Şeyh Muhammed Ziyauddin'e teşekkür etmiş ve

121 H. Fahri Çeliker, "Bitlis'in Kurtuluşu", *Atatürk, Muş ve Bitlis'in Kurtuluşu*, Ankara 1985, s. 2.

122 İstanbul Hükmeti tarafından kendisine protez bir kol gönderildiği rivayet edilmektedir. Bk. Kadir Mısıroğlu, *Kurtuluş Savaşında Sarıklı Mücahidler*, İstanbul: Sebil Yay., 2014, s. 339.

123 Bu belge şu şekildedir: "Mevki'i harpte fevkal'ade şecâat ve cesaret ibrazı sûretiyle hizmet-i vataniyyede bulunan erkân ve ümera ve zabitân ile küçük zabitân ve efradı ve me'murîn-i askeriyye ve mülkiyyenin beyne'l-emâsil bâis-i fahr ve mübahât olacak sûrette taltif ve tesrîri emr u fermâ-i hümayûn-i padişâhânem iktizâ-yı cellinden bulunduğuna ve Milis ruesâsından kudvetu'l-emâsil ve'l-akrân Şeyh Hazret Ziyauddin Efendi Mutki ve Huyût cihetlerindeki muharebâtda şuhûd olunan fedakârlığından nâşi ... seniyye-i şâhânem olduğuna binaen bi'l-isti'zân şerefsâdır olan irâde-i seniyye-i mülûkânem hük-m-i münifine ve nizamnâme-i mahsûsuna tevfikân kendisine Gümüş Liyakat Muharebe Madalyası i'ta kılınmış olduğuna mutazammın işbu Berât-i Alişânî isdâr olundu. Hurrîre Fi'l-Yevmi'l-hâdi aşer min şehri Ramadânî'l-Mubarek senetu erba'a ve eelâsûn ve selasemiete ve elf (11 Ramazan 1334). Bk. Kadir Mısıroğlu, *age*, s. 339.

124 Atatürk'ün Şeyh Abdalbaki'ye yazdığı mektup Nutuk'un 48. Belgesidir. Ayrıca aralarından çok sayıda mektuplaşma olmuştur. Bunlardan 04.03.338/1922 tarihinde Meclis başkanı iken yazdığı mektubun bir bölümü şu şekildedir: "(...) Müşterek mesal-i vataniyemizin muvaffakiyetine mani olmak memleketi müteferrik kısımlara ayırarak hepimizi birbirimize düşürmek suretiyle millet ve memlekete felaket getirmek isteyen düşmanlar, ma'lum olduğu üzere ortaya bir Kürdistan meselesi çıkarmışlardı. Düşmanların bu nam altında parlak vaidlerle devam eden zehirli teşvikat ile bazı cahil insanları iğfal için bugün dahi çalışmakta oldukları görülmektedir. Nüfuzunuzun cari olduğu mıntıkada, bütün memleketi mahvetmek maksadıyla vuku bulan bu nevi teşvikat ve tesiratı ibtal ve saadet-i memleket yolundaki hidemata keremiyetle devam buyurulmasını rica ederim. Buradan bazı

yazdığı bir mektupta onu Kurtuluş Savaşı öncesi Şarkî Anadolu Müdâfa-i Hukuk Cemiyeti'nin "en muhterem azasından" gördüğünü söyleyerek yardımlarını talep etmiştir. "Norşinli Meşayih-i İzamdan Şeyh Ziyaeddin Efendi Hazretlerine" şeklinde başlayan mektup "Muhabbet ve hürmetlerimin kabulünü rica ve o havalideki bilcümle vatandaşlarıma selâmlar ithaf eylerim Efendim Hazretleri" cümlesiyle bitmektedir.¹²⁵

Cumhuriyetin ilanından sonra, ilk yıllarda medreselerin ve tekkelerin kapatılması, halifelğin kaldırılması ile somut şekilde ortaya çıkan paradigma değişikliğinin yansıması Doğu ve Güneydoğuda bulunan ve hem Birinci Dünya Savaşı ve hem de Kurtuluş Savaşı'nda katkı sağlayan dergâh ve medreselerde kaygı, korku ve ardından tepki şeklinde görülmüştür. Bu süreçte, Şeyh Said olayına ve Bitlisli Şeyh Selim İsyanına¹²⁶ karışmamış olmasına rağmen, Norşin Medresesinin ünlü müderrisi Şeyh Masum, Ohin'li Şeyh Alaaddîn, Van müftüsü Masum Arvasi, Sıbğatullah-i Arvâsi'nin çocuklarından Abdullah ve onun oğlu Ahmed, Sultan Veled, Şeyh Muhammed Hazin el-Firsâfi'nin ailesinden Şeyh Abdullah ve hizmetkârı Molla Mahfuz ile birlikte İzmir'e sürgüne gönderilir.¹²⁷ Burada iki yıl zorunlu ikamete tabi tutulurlar. 1930 yılında Ağrı-Zilan olayları neticesinde hiçbir ilgisi olmamasına rağmen yine Şeyh Alaaddîn ve amcasının oğlu Sultan Veled birlikte Gaziantep cezaevine gönderilir.

Birinci Dünya Savaşı ve Kurtuluş Savaşı'nda dergâhların büyük bir çoğunlu müridleriyle birlikte savaşa katılırken Anadolu coğrafyasını İslam'ın ve Sünniliğin son kalesi olarak görmüşlerdir. Ancak sonraki uygulamalar, bölge medrese ve dergâhlarının resmî olana güvensizliği şeklinde sonuçlanmış ve bu durum halen belli oranda devam etmektedir.

c. Sosyal Hayatta Norşin Dergâhı'nın Önemi

arkadaşlar da aynı maksatla çalışmak üzere o havalie gönderilmişlerdir. Gözlerinizden öper ve muvaffakiyet temenni eylerim efendim." Bk. Fethi Tevettoğlu, "Atatürk'ün Nakşibendi Şeyhi Küfrevizâde Abdülbâki Efendi'ye Yazdığı Mektuplar", *Hayat Tarih Mecmuası*, sayı: 12, Aralık 1973, s. 20-24.

125 Kemal Atatürk, *Nutuk Vesikaları*, Ankara: Atatürk, Kültür, Dil ve Tarih Yüksek Kurumu Atatürk Araştırma Merkezi Yay., 1991, s. 652.

126 Geniş bilgi için bk. Nevzat Bingöl, *Bitlis İsyanı ve Şeyh Selim*, İstanbul: Do Yay., 2013.

127 Süleyman Uludağ, "Hâlidîyye", *DİA*, XV, 298; Rüya Kılıç, "Osmanlı Devleti'nde Yönetim-Nakşibendi İlişisine Farklı Bir Bakış: Hâlidî Sürgünleri", *Tasavvuf: İlmî ve Akademik Araştırma Dergisi*, sayı: 17, 2006, s. 117.

Doğu ve Güneydoğu Anadolu bölgesinde toplumun yaşam tarzı ve geleneklerinin merkezinde medreseler ve dergâhlar var olduğunu söyleyebiliriz. Bu gelenek yüzyıllara dayanmasına rağmen özellikle 1845'lerden itibaren bölgede bulunan beyliklerin kaldırılması neticesinde daha da güçlü hale gelmiştir. Buna göre dergâh şeyhleri ve medrese seydaları, Osmanlı Devleti döneminden beri süregelen bir geleneğin gereği olarak, Cumhuriyet döneminde ise dini konularda devlet mercilerine duyulan güvensizliğin sonucu olarak otorite haline gelmişlerdir.

Diğer dergâhlar gibi Norşin Dergâhı da özellikle aşiretler arasında meydana gelen kavga ve tartışmaların, kan davalarının, arazi sorunlarının, ailevi ve adli sorunların çözümünde ilk ve son müracaat yeri olarak görülmüş ve verilen kararlara asla itiraz edilmemiştir. Bu yönüyle sosyal barışın ve huzurun ikame ve idamesinde etkili olmuşlardır.¹²⁸ Norşin dergâhının güçlü şeyh ve müderrisleri, ayrılan kolları, medrese mezunları ve dergâh müntesipleri göz önünde bulundurulduğunda bölgede bulunan diğer dergâhlara göre daha geniş bir alanda etkili olduğunu görmekteyiz.

Bu çerçevede, Abdurrahman-ı Tâgî, dergâhın kuruluşundan kısa süre sonra bir değirmen yapılmasına öncülük eder. Ancak bir süre sonra yakınlarında bir değirmen olduğunu öğrenir ve bunun üzerine eğer değirmen yapılsa çevreden herkesin kendi değirmenine gelmeyi tercih edeceğini düşünerek başkasına zarar vermemek adına işçilere gerekçesini söyleyerek inşaatı durdurur ve yapılan kısmını da yıktırır.¹²⁹

Abdurrahman-ı Tâgî, vefatından iki yıl önce, bizzat başında durarak ve kontrol ederek Murat nehri üzerinden üç gözlü bir taş köprü yapılmasına öncülük etmiştir. Bu nedenle 4 Zilhicce 1304/1884 tarihinde Osmanlı Devleti tarafından "Üçüncü Rütbeden bir kat'a Mecidî Nişânı" ile ödüllendirilmiştir.¹³⁰

128 Medreselerin sosyal hayattaki yeri hakkında bz. Murat Akgündüz, *Osmanlı Medreseleri*, İstanbul: Beyan Yay., 2004, s. 98; Abdusselam Uluçam, "Van ve Çevresindeki Osmanlı Medreseleri", *XIII. Türk Tarih Kongresi*, Ankara 2002, s. 784; Çiçek, *age*, s. 133-152.

129 Korkusuz, *age*, s. 91.

130 Muş Vilayetinden teklif yazısı şu şekildedir: "Üstâdiye gibi masârîfâtı tarafından tesviye ve teşvikât-ı lâzime ile Bulanık kazâsında kâin Kara Ağıl ve Bitlu karyeleri arasında Murad Nehri üzerinde üç gözü şâmil kâgir olarak metin bir köprü hulefâ-yı Nakşibendiyeden Şeyh Abdurrahman Efendi tarafından ahâli yardımıyla müceddeden inşâ edilmiş ve ikibin (2000) kuruş masârîf vukû'u tahminen anlaşılmuştur. Maâmafih, köprü-yi mezkur vilâyet-i celîleleriyle bura ve Erzurum vilâyetinin kervânıyla ebnâ-yı sebili memerrgâhında

Norşin medresesi ve dergâhı mezunları bölgede geniş bir halk kitlesinin irşadıyla onların dini bir hayat sürmelerine yardımcı olurken özellikle Bitlis, Siirt, Muş, Ağrı, Van, Hakkâri bölgesinde uzun yıllar resmî olmayan, köy halkının desteği ile imamlık ve müderrislik yapan din adamları yetiştirmiştir.

7. Sonuç

Takriben 1875 yılında, Şeyh Abdurrahman-ı Tâgî tarafından kurulan Norşin Dergâhı, halen faal olan Nakşbendî-Hâlidî merkezlerinden biridir. Nakşbendî-Hâlidî yolunun bir geleneği olarak dergâh ve medrese hizmetlerinin birlikte yürütüldüğü ve genellikle tasavvufî hayatın medrese tahsilinden sonra tercih edildiği uygulama Norşin’de de güçlü bir şekilde takip edilmiştir.

Cumhuriyetin ilanından sonra, 1924 yılında Tevhid-i Tedrisat Kanunu ile medreselerin ve 1925 yılında Tekkelerin kapatılması, Anadolu’nun batı illerinde fiili olarak yürürlüğe girmiş ancak yönetimin uzak olduğu Doğu ve Güneydoğu illerinde batıda olduğu kadar etkili olamamıştır. Zira il ve ilçe merkezlerinden daha tenha olan köylere doğru kaymıştır. Böylece 1924-1950 yılları arasında gizli ve tenha mekânlarda tedris ve irşad faaliyetleri zor şartlar altında da olsa devam etmiştir.¹³¹ Ancak, yaygın bir dini geleneğin yasaklanması ve bu yasağın fiili takibatının sıkı bir şekilde yapılması, bölge müderrisleri ve talebeleri yanında, günlük hayatın bütün iş ve sorunlarını onlara bağlı olarak yürüten ve çözen halkın da tepkisine neden olmuştur. Neticede bu durum, bölge halkıyla devlet arasında günümüze kadar giderilememiş bir güven probleminin oluşmasına yol açmıştır.

Bu şartlar altında Doğu ve Güneydoğu Anadolu’da bulunan medrese

vâki’ olmakla cümlelerin menâfî’ını mucib bir âsâr-ı hayriyyeden ma’dûd olub hazîneye dokunmaksızın şeyh-i mumaileyhin külliyetli sarfiyyâtla nezâreti tahtında olarak şu sûretle inşâ ve itmamına himmetleri muvaffakiyet-i ‘aliyye-i cenâb-ı vilâyetpenâhileri eser-i feyz-i bâhiresi semeresi bulunmağla ‘arz-ı teşekküre ve şeyh-i mumaileyhin bu bâbtaki sa’yi ve ihtimâmı şâyeste-i nazar-ı ‘âtifet bulunduğunun ‘arz ve ifâdesine cür’et olunur. Ol bâbta ve her hâlde emr u fermân hazret-i men lehu’l-Emrindir. Nâfi’a Nezâret-i Celilesine” Bk. BOA. İ.DH. 962.97124.

Teklifin kabulüne dair yazı ise şu şekildedir: “Ma’ruz-i Çâker-i Kemîneleridir ki Reside-i dest-i ta’zîm olan işbu tezkire-i sâmiye-i sadâretpenâhileriyle melfûf evrak manzur-i ‘âlî buyurulmuş ve ber vech-i isti’zân mumaileyhin taltifi hususuna irâde-i seniyye-i cenâb-ı tâcdârî şerefümüte’allik buyurularak evrak-ı ma’ruze i’âde kılınmış olmağla ol bâbta emr u fermân hazret-i veliyyu’l-Emrindir”. Bk. BOA. İDH. 76124; Korkusuz, *age*, s. 121.

131 Abdulğani Mutlu, “Norşin’li Şeyh Masum”, *Medrese Geleneği ve Modernleşme Sürecinde Medreseler Sempozyumu* (5-7 Ekim 2012), Muş 2013, s. 76.

ve dergâhlarının son yüzyılına baktığımızda, yalnız medrese olarak hizmet yürüten mekânların genel olarak kapandığı yahut sayısının azaldığı, medrese ve dergâh hizmetlerini birlikte yürüten mekânların ise varlıklarını devam ettirdiklerini görmekteyiz. Bunun nedeni, çok güçlü ve değişik bölgelerden sivil bir desteğinin var olmasıdır. Norşin Dergâhı da bu özelliklere sahip bir dergâhtır. Norşin Dergâhının önemi ve üstlenmiş olduğu rolü maddeler halinde şu şekilde özetleyebiliriz:

Abdurrahman-ı Tâgî'nin hilafet verdiği on dokuz halifesi ve kendi haleflerinin yetiştirdiği halifelerle Norşin Dergâhı'na bağlı çok sayıda şube açılmış ve bunların her biri ayrı bir ekol haline gelmiştir. Bunların en önemlileri, Erzurum'da Taşkesenli ve Çökreş Dergâhları, Erzincan'da Kırtıoğlu Dergâhı, Bitlis'in Mutki ilçesine bağlı Ohin Dergâhı, Siirt'te Zokayd Dergâhı, Suriye'de Hazne ve Tel Ma'rûf Dergâhı, Bitlis'te Kasrik ve ardından Adıyaman'da Menzil Dergâhı'dır. Bu şubeleriyle Norşin Dergâhı, Anadolu Nakşbendî-Hâlidî geleneğinin merkezî dergâhlarından biri olmuştur.

Kurucusu Abdurrahman-ı Tâgî başta olmak üzere kendisinden sonra sırasıyla meşihatını ve müderisliğini üstlenen Şeyh Fethullah-i Verkânîsi, Şeyh Muhammed Ziyâuddîn, Şeyh Masum, Şeyh Maşukve Şeyh Nureddin Mutlu gibi şahsiyetler âlim ve ârif olmaları yanında karizmatik kişilikleriyle dergâhın tanınmasına katkı sağlamışlardır.

Norşin Dergâhı, ilmî geleneği ve tasavvufî açıdan güçlü yönüyle olduğu gibi coğrafi olarak da gerek kendisinden ayrılmış kollarla gerekse bölgede hizmet yürüten diğer dergâh ve medreseler açısından da merkezî bir konuma sahiptir. Bu yönüyle de en önemli uğrak ve ziyaret noktalarından biridir.

Norşin Dergâhı ve medresesi, özellikle Cumhuriyet döneminde, Said Nursî, Şefik Arvâsi, Molla Sadreddin Yüksel, M. Mazhar Taşkesenlioğlu, Halil Gönenç, Şeyh Alaaddîn Ohîni, Şeyh Asım Ohini, Molla Salih-i Buti, Mehmet Emin Er, Ali Arslan, Ahmet Meylânî, Molla Hasip Seven, Molla Muhammed Şirin, Mehmet Çağlayan, Abdulkerim Saruhan ve halen Tillo'da medrese geleneğinin en büyük temsilcilerinden biri olan Molla Burhan Mücâhidî gibi şahsiyetlerin yetişmesine vasat olmuştur.

93 Harbi olarak bilinen Osmanlı Rus Savaşı'nda, Şeyh Ubeydullah'ın 1880 yılında İran üzerine yürümesinde, özellikle Birinci Dünya Savaşı ve Kurtuluş Savaşı'nda Norşin Dergâhı şeyh ve müridleri gönüllü milis güçlerinde yer almış hatta milis komutanı olarak görev yapmışlardır. Muhammed Ziyâuddîn'in Birinci Dünya Savaşı'nda dergâhı ile birlikte vatan

müdafasında bulunması ve bu uğurda bir kolunu kaybetmesi onun sosyal çevresine vermiş olduğu mesaj açısından çok önemlidir. Zira o dönem Doğu ve Güneydoğu medrese ve dergâhlarında tedris ve irşad hizmeti yürüten âlim ve sûfilerinin özellikle Birinci Dünya Savaşı sırasında Anadolu topraklarını savunmayı, İslâm'ı ve Sünniliği savunmak olarak görmüş ve bu nedenle büyük çoğunluğu bu mücadelede yer almışlardır. Bu durum, Kürt aşiretlerinin 1514 yılındaki Çaldıran Savaşı'nda Yavuz Sultan Selim ile birlikte hareket etmelerini hatırlatmaktadır.

Norşin dergâhı ve medresesi, siyâsî olduğu kadar zihni ve duygusal savrulmaların ve ayrışmaların da yaşandığı Osmanlı'dan Cumhuriyet'e geçiş yıllarında gerek medrese ve tekkelerin kapatılmasına kadar geçen süreçte, gerekse sonraki süreçte ortaya koyduğu tavırla birleştirici bir rol üstlenmiştir.

Kaynakça

- Abdurrahman-ı Tâğî, *İşaretler-Şeyh Abdurrahman-ı Tâğî-Şeyh Muhammed Ziyaüddin*, haz. A. Selahaddin Kınacı, İstanbul: Sey-Tac Yay., 2013.
- Abdurrahman-ı Tâğî, *İşaretler*, haz. Mehmet İldırar-Ali Okur, İstanbul: Umran Yay., 1989.
- Abdurrahman-ı Tâğî, *Şeyh Abdurrahman-ı Tâhî'nin Mektupları*, trc. Ahmet Yıldırım-Enbiya Yıldırım, İstanbul: Sey-Tac Yay., 2007.
- Akgündüz, Murat, *Osmanlı Medreseleri*, İstanbul: Beyan Yay., 2004.
- Akot, Bülent, "Nurşin Medresesinin Yetiştirdiği Mutasavvıflar", *Medrese ve İlahiyat Kavşasında İslami İlimler*, Bingöl 2013.
- Algar, Hamid, "Nakşibendiyye", *DİA*, XXXII.
- Arvasî, Seyyid Sıbğatullah, *Minah*, der. Hâlid-i Ölekî, trc. Yahya Pakiş, [yy.] 1982.
- Arvasî, Seyyid Sıbğatullah, *Minah*, der. Mevlânâ Hâlid-i Şirvânî Ölekî, trc. Siraceddin Önlüer-Hüseyn Okur, İstanbul: Semerkant Yay., 2013.
- Atatürk, Kemal, *Nutuk Vesikaları*, Ankara: Atatürk, Kültür, Dil ve Tarih Yüksek Kurumu Atatürk Araştırma Merkezi Yay., 1991.
- Aydeniz, Veysel, *Seyyid Şefik Arvasî*, İstanbul: Nubihar Yay., 2013.
- Ayte, Fethullah, "Medreseler", *Medrese Geleneği ve Modernleşme Sürecinde Medreseler Sempozyumu*, Muş 2013.
- Azzâvî, Abbas, *Aşâiru'l-Irak*, I-II, Mektebetu'l-Hadârât, Beyrut [ts.].
- Badıllı, Abdulkadir, "Bediuzzaman Said Nursi'ye Göre Medreselerin Modernleşmesi", *Medrese Geleneği ve Modernleşme Sürecinde Medreseler Sempozyumu*, I-II, Muş 2013.
- Baz, İbrahim, "Mevlânâ Hâlid-i Bağdâdî'nin Halifelerinden Şeyh Hâlid-i Cezerî ve Basret Dergâhı", *Tasavvuf: İlmî ve Akademik Araştırma Dergisi*, 2013, sayı: 32, s. 139-167.
- _____, "Şırnak Bölgesinden Yaşayan Nakşî Şeyh Aileleri ve İdil'de Yaşayan Mutasavvıflar", *Geçmişten Günümüze İdil Sempozyumu*, İstanbul 2011, s. 347-361.
- _____, Güneydoğuda Bir İrfan Merkezi: Serdahl Tekkesi ve Külliyesi, Şırnak Üniversitesi

İlâhiyat Fakültesi Dergisi, 2011/2, sayı: 2.

Bırifkanî, Seyyid Mahmut, *Bırifkan Seyyidleri*, Ankara 2011.

Bingöl, Abdulkadir, *Kulîlkên Baxe Botan*, İstanbul 2008.

Bingöl, Nevzat, *Bitlis İsyanı ve Şeyh Selim*, İstanbul: Do Yay., 2013.

BOA, İ.DH. 962.97124

BOA, 13351, ML.VRD.TMT.d.

BOA, Tarih: 03/S/1320 (Hicrî), Dosya No: 1845, Gömlek No: 138332, Fon Kodu: BEO.

BOA, Tarih: 06//1915 (Miladi), Dosya No: 2111, Gömlek No: 4, Fon Kodu: HR.SYS.

BOA, Tarih: 07//1915 (Miladi), Dosya No: 2111, Gömlek No: 1, Fon Kodu: HR.SYS.

BOA, Tarih: 18//1915 (Miladi), Dosya No: 2111, Gömlek No: 6, Fon Kodu: HR.SYS.

BOA, Tarih: 29/Ş/1241 (Hicri), Dosya No: 560, Gömlek No: 28283, Fon Kodu: C..EV.

BOA., İDH. 76124.

Bruinessen, Martin Van, *Ağa Şeyh Devlet*, trc. Banu Yalkut, İstanbul: İletişim Yay., 2008.

Çağlayan, Mehmet, *Şark Uleması*, [yy., ts.].

Çiçek, Halil, *Şark Medreselerinin Serencâmı*, İstanbul: Beyan Yay., 2009.

Çelik, İmran, "Geleneği Olan Medreseler ve Tarihi Kökenleri: Tillo ve Nurşin Örnekleri", *Medrese Geleneği ve Modernleşme Sürecinde Medreseler Sempozyumu*, I-II, Muş 2013.

Çelik, Recep, *Milli Mücadelede Din Adamları*, I-II, İstanbul: Emre Yay., 1999.

Çeliker, H. Fahri, "Bitlis'in Kurtuluşu", *Atatürk, Muş ve Bitlis'in Kurtuluşu*, Ankara 1985.

Deniz, Ahmet, "İngiliz Belgelerinde Şeyh Ubeydullah'ın İran Saldırısı", *Seyyid Tâhâ-i Hakkârî Sempozyumu*, İstanbul 2014.

Haznevî, Şeyh Alâeddin, *Hazret ve Şah-ı Hazne*, trc. Abdullah Demiray, İstanbul: Semerkant Yay., 2012.

Heyet, *Doğu Anadolu Evliyaları*, İstanbul: Türkiye Gazetesi Yay., 2004.

İdiz, Ferzende, "Hâlidîliğin Van ve Çevresinde Tanınım Yayılması", *Uluslararası Mevlânâ Hâlid-i Bâğdâdî Sempozyumu*, Ankara 2012.

İsmetullah, Sami, "Doğu Medreselerinde eğitim öğretim: Çokreşî Örneği", *Medrese Geleneği ve Modernleşme Sürecinde Medreseler Sempozyumu*, Muş 2013.

Karabekir, Kazım, *İstiklal Harbimiz*, İstanbul 1969.

Kavak, Abdulcebbar, "Hâlidîyye Medreselerinin Anadolu'daki İlmî ve Kültürel Hayata Katkıları", *Medrese ve İlâhiyat Kavşağında İslâmî İlimler*, Bingöl 2013.

_____, *Mevlânâ Hâlid-i Bâğdâdî ve Hâlidî Tasavvuf Geleneğinin Tarihi Gelişim Süreci*, (Yayınlanmamış Doktora Tezi), AÜSBE, Erzurum 2013.

Kılavuz, Bülent Nuri, "Güroymak Haydar Bey Camii", *Uluslararası Sosyal Araştırmalar Dergisi*, sayı: 25.

Kılıç, Mehmet Fırat, *Sheikh Ubeydullah's Movement*, (Yayınlanmamış Yüksek Lisans Tezi) The Institute of Economics and Social Sciences of Bilkent University, Bilkent 2003.

Kılıç, Orhan, *XVI. Yüzyılda Adilcevaz ve Ahlat (1534-1605)*, Ankara: Tamga Yay., 1999.

Kılıç, Rüya, "Osmanlı Devleti'nde Yönetim-Nakşebendî İlişkinine Farklı Bir Bakış: Hâlidî Sürgünleri", *Tasavvuf: İlmî ve Akademik Araştırma Dergisi*, sayı: 17, 2006.

- Kınacı, A. Selahaddin, *Gavs-ı Bilvanisi Hayatı*, İstanbul: Sey-Tac Yay., 2002.
- Korkmaz, Engin, “Şeyh Ubeydullah Ayaklanması”, *Seyyid Tâhâ-i Hakkâri Sempozyumu*, İstanbul 2014, s. 338-345.
- Korkusuz, M. Şefik, *Nehri'den Hazne'ye Meşayihî Nakşibendi*, İstanbul 2010.
- Kutay, Cemal, *Kurtuluşun ve Cumhuriyetin Manevi Mimarları*, Ankara 1973.
- Kuyumcu, Fehmi, *Salih Baba Divanı*, İstanbul 1966.
- Memiş, Abdurrahman, *Hâlid-i Bağdâdî ve Anadolu'da Hâlidîlik*, İstanbul: Kitabevi Yay., 2000.
- Mırsiroğlu, Kadir, *Kurtuluş Savaşında Sarıklı Mücahidler*, İstanbul: Sebil Yay., 2014.
- Muslu, Ramazan, *Anadolu'da Tasavvuf Yolları*, İstanbul: Ensar Neşriyat, 2007.
- Mutlu, Abdulğani, “Norşin'li Şeyh Masum”, *Medrese Geleneği ve Modernleşme Sürecinde Medreseler Sempozyumu*, Muş 2013.
- Necmeddin b. Muhammed en-Nakşibendi, *Altın Silsile: Hulâsâtü'l-Mevâhib*, haz. İbrahim Tozlu, İstanbul: Semerkant Yay., 2012.
- Ohini, Şeyh Asım, *Bir ketü'l-Kelimât*, Yazma Eser (Şahsi kütüphanemizde).
- Said Nursi, *Emirdağ Lâhikası*, İstanbul: Envar Neşriyat, 1995.
- _____, *Mektûbât*, İstanbul: Envar Neşriyat, 1995.
- _____, *Mesnevi-i Nuriye*, İstanbul: Envar Neşriyat, 1995.
- _____, *Tarihçe-i Hayat*, İstanbul: Envar Neşriyat, 1995.
- Sarıhan, Zeki, *Kurtuluş Savaşı Günlüğü*, I-IV, Ankara 1993.
- Sarıkçıoğlu, Melike, “İran Arşivlerine Göre Şeyh Ubeydullah İsyanı”, *Kilis 7 Aralık Üniversitesi Sosyal Bilimler Dergisi*, Kilis 2013.
- Sarıkoyuncu, Ali, *Millî Mücadelede Din Adamları*, I-II, Ankara: Diyanet İşleri Başkanlığı Yay., 2012.
- Şahin, Erdoğan, *Erzincan Tarihi*, I-II, Erzincan 1987.
- Tan, Altan, *Kürt Sorunu*, İstanbul: Timaş Yay., 2009.
- Türer, Osman, “Osmanlı Anadolu'sunda Tarikatların Genel Dağılımı”, *Osmanlı Toplumunda Tasavvuf ve Sufiler*, haz. Ahmet Yaşar Ocak, Ankara: Türk Tarih Kurumu, 2005.
- Uluçam, Abdusselam, “Van ve Çevresindeki Osmanlı Medreseleri”, *XIII. Türk Tarih Kongresi*, Ankara 2002.
- Uludağ, Süleyman, “Hâlidîyye”, *DİA*, XV.
- Usta, Niyazi, *Menzil Nakşiliği-Sosyolojik Bir Araştırma*, Ankara: Töre Yayıncılık, 1997.
- Verkânîsî, Şeyh Fethullah, *Adab-ı Fethullah*, sad. A. Selahaddin Kınacı, Ankara: Sey-Tac Yay., [ts.].
- Yalar, Mehmet, “Seyda, Mela ve Feqilerin Bölgenin Dini ve Kültürel Hayatındaki Rolü”, *Medrese Geleneği ve Modernleşme Sürecinde Medreseler*, I-II, Muş 2013.
- Yüksel, Müfid, “Sadreddin Yüksel”, *Hadis Tetkikleri Dergisi*, 2005, sayı: 1, s. 195-198.
- www.kurtalan.gov.tr www.nisanyanmap.com
www.norzartonk.org/?p=1675